

અમૃત ખિન્દુઓ

સર્વજીવહિતાવહ ગ્રંથમાળા - ૬૫

સંસ્થાપક : અ.મુ.પ.પૂ. શ્રી નારાયણભાઈ ગી. ઠક્કર
શ્રી સ્વામિનારાયણ દિવાળન મિશન

અમદાવાદ-૧૩

શ્રી સ્વામિનારાયણ ડિવાઈન મિશનનું પ્રતીક

પ્રતીકમાં શ્રી સ્વામિનારાયણ ભગવાનના ચરણકમળમાં સામુદ્રિકશાસ્ત્રમાં વર્ણવેલાં ભગવત્સ્વરૂપનાં સોળ વિલક્ષણ ચિહ્નો છે:

*જમણા ચરણકમળમાં નવ ચિહ્નો:

- સ્વસ્તિક** માંગલ્યમય ભગવત્સ્વરૂપને સૂચવે છે.
- અષ્ટકોણ** ઉત્તર-દક્ષિણ-પૂર્વ-પશ્ચિમ-અગ્નિ-ઈશાન-નૈઋત્ય-વાયવ્ય એવી આઠે દિશામાં ભગવત્-કરુણા વહી રહી છે તેનું પ્રતીક છે.
- ઊર્ધ્વરેખા** ભગવત્કૃપાથી થતું જીવોનું સતત ઊર્ધ્વીકરણ દર્શાવે છે.
- અંકુશ** સર્વને અંકુશમાં રાખવા સર્વકારણના કારણરૂપ ઐશ્વર્યનું દ્યોતક છે ને અંતઃશત્રુને વશ રાખવાનું સૂચવે છે.
- ધ્વજ** અથવા કેતુ સત્યસ્વરૂપ ભગવાનની વિજયપતાકા છે.
- વજ્ર** ભગવત્સ્વરૂપનું વજ્ર જેવું શક્તિશાળી બળ જીવના દોષો નષ્ટ કરી કાળ-કર્મ-માયાના ભયથી મુક્ત કરે છે તેમ નિર્દેશ છે.
- પદ્મ** જલકમલવત્ નિર્લેપ કરનાર ભગવત્સ્વરૂપની કરુણાસભર મૃદુતા સૂચવે છે.

જાંબુફળ ભગવત્સ્વરૂપમાં જોડાયેલાને મળતા દિવ્ય સુખરૂપી રસનું સૂચક છે.

જવ અગ્નિમાં જવ, તલ આદિ અનાજ હોમી અહિંસામય યજ્ઞ કરનારા અને ભગવત્સ્વરૂપમાં જોડાયેલાના ધનધાન્ય ને યોગક્ષેમનું ભગવાન પોતે વહન કરે છે તેમ સૂચવે છે.

*ડાબા ચરણકમળમાં સાત ચિહ્નો :

મીન સામા પ્રવાહે વહી ઉદ્ભવસ્થાને પહોંચતા મત્સ્યની પેઠે ઐશ્વર્ય-સુખના ઉદ્ભવસ્થાન ભગવત્સ્વરૂપને પામવાનું સૂચવે છે.

ત્રિકોણ જીવને આધિ, વ્યાધિ, ઉપાધિમાંથી છોડાવી ઈશ્વર, માયા, બ્રહ્મની ત્રિપુટીથી પર પરબ્રહ્મ-સ્વરૂપને વિષે સ્થિતિ કરવાનું નિર્દેશક છે.

ધનુષ અધર્મ થકી પોતાના આશ્રિતોના આરક્ષણનું પ્રતીક છે.

ગોપદ ભગવત્પ્રિય ગોવંશ અને ભગવત્પ્રિય સત્પુરુષોના પરોપકારી લક્ષણને સૂચવે છે.

વ્યોમ ભગવત્સ્વરૂપનો આકાશવત્ નિર્લોપપણે સર્વત્ર વ્યાપ સૂચવે છે.

અર્ધચંદ્ર ભગવત્સ્વરૂપના ધ્યાન વડે ચંદ્રકળાની જેમ વૃદ્ધિ પામી પૂર્ણતા પ્રાપ્ત થાય છે એમ દર્શાવે છે.

કળશ ભગવત્સ્વરૂપની સર્વોપરીતા અને પરિપૂર્ણતાનું પ્રતીક છે.

પ્રતીકમાં રહેલા ભગવત્સ્વરૂપનાં ચિહ્નોનાં રહસ્યને દૃષ્ટિ સમક્ષ રાખી, સર્વ જીવનું હિત થાય એવી નિઃસ્વાર્થ જ્ઞાન-ધ્યાન-સેવા પ્રવૃત્તિ સદૈવ કરતા-કરાવતા રહેવાના મિશનના પુરુષાર્થમાં ભગવત્કૃપા વહ્યા કરો એવી શ્રીહરિના ચરણકમળમાં પ્રાર્થના.

॥ श्री स्वामिनारायणो विजयतेतराम् ॥

अमृत बिन्दुओं

सर्वज्वडितावड ग्रंथभाणा

५५

: संस्थापक:

• अ. मु. प. पू. श्री नारायणभाड गी. डकर •

श्री स्वामिनारायण डिवडहन मिशन
अमडावाड - ३ॢ० ०१३

શ્રી સ્વામિનારાયણ ડિવાઇન મિશન

સર્વજીવહિતાવહ ગ્રંથમાળા

✽ પ્રકાશન સમિતિ ✽

: પ્રેરક - માર્ગદર્શક :

✽ અ. મુ. પ. પૂ. શ્રી નારાયણભાઈ ગી. ઠક્કર ✽

© શ્રી સ્વામિનારાયણ ડિવાઇન મિશન, અમદાવાદ
(રજિ. નં. ઈ/૪૫૪૭/અમદાવાદ : ૧૯૮૧)
ઈન્કમેટેક્સ એક્સેમ્પ્શન u/s 80(G)5

પ્રથમ આવૃત્તિ

પ્રત : ૨૦૦૦

૨૦૦૭, ૧૬, ફેબ્રુઆરી

સં. ૨૦૬૩, મહા વદ ચૌદશ

સેવા મૂલ્ય : રૂ.૧૦/-

પ્રકાશક

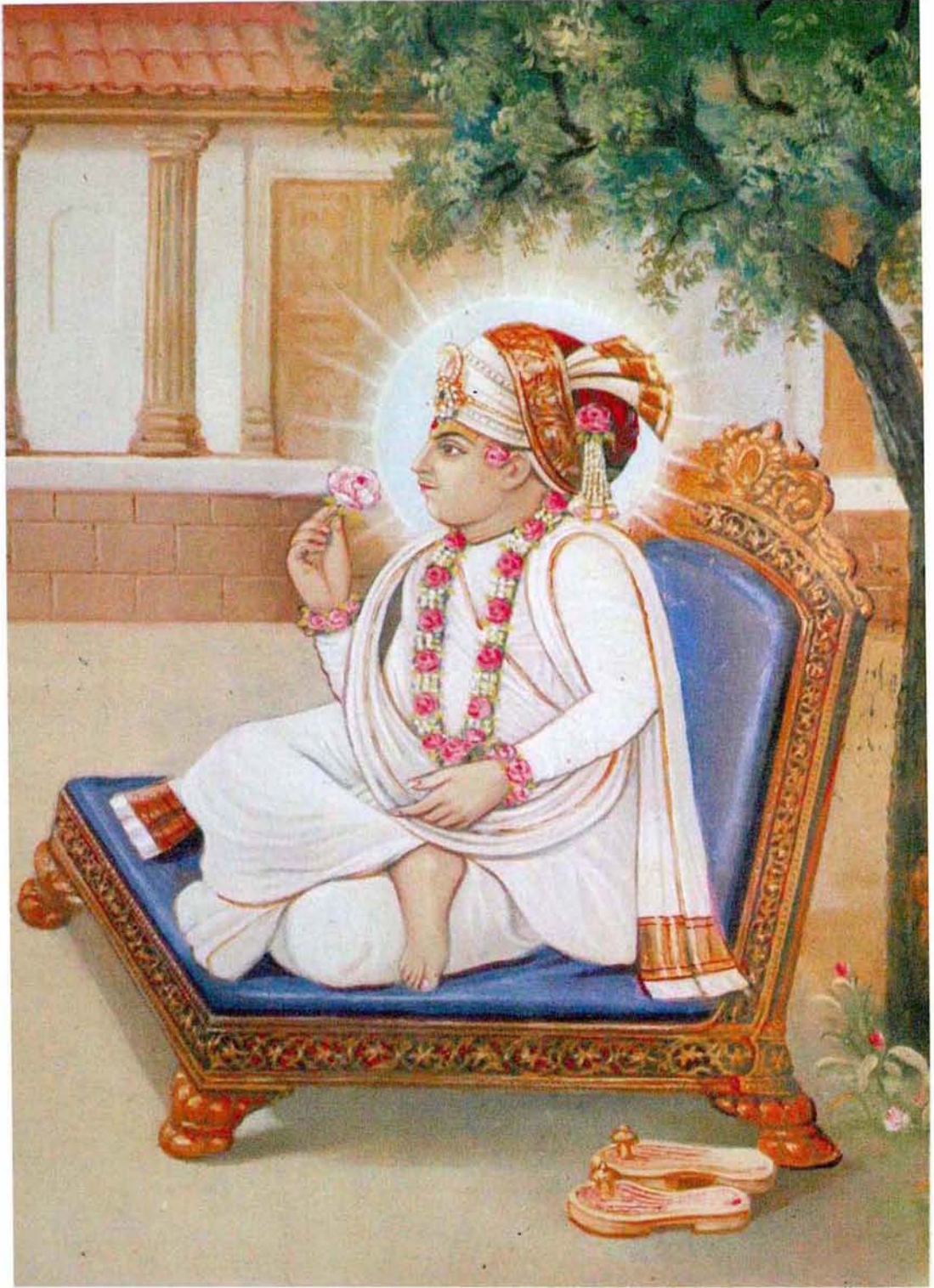
શ્રી સ્વામિનારાયણ ડિવાઇન મિશન

૮, સર્વમંગલ સોસાયટી, પૂજ્યશ્રી નારાયણભાઈ માર્ગ
નારણપુરા, અમદાવાદ - ૩૮૦૦૧૩ ☎ : ૨૭૬૮૨૧૨૦

મુદ્રક

ભગવતી ઓફસેટ

બારડોલપુરા, અમદાવાદ

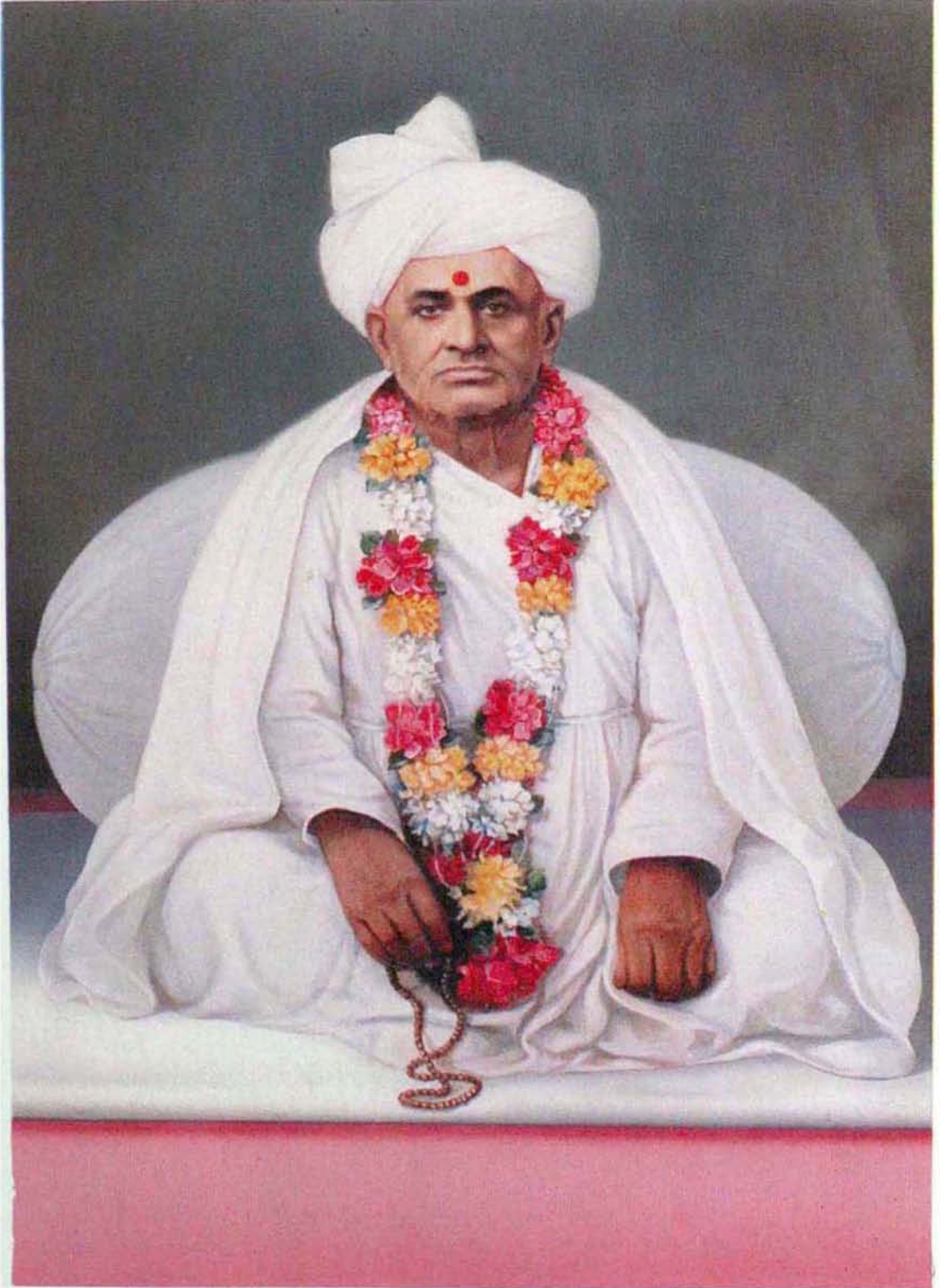
सर्वोपरी उपास्य मूर्ति पूर्ण पुरुषोत्तम श्री स्वामिनारायण भगवान

અર્પણ

અનંતકોટિ મુક્તના
સ્વામી અને સદા સાહાર
દિવ્ય મૂર્તિ એવા પરમ કૃપાળુ
શ્રી સ્વામિનારાયણ ભગવાનના
ગૂઢ રહસ્ય જ્ઞાનને સમજાવનારા, એ
મહાપ્રભુના સુખનિધિ સ્વરૂપનું સર્વોપરીપાણું
સર્વત્ર પ્રવર્તાવનારા અને અનાદિમુક્તની
સર્વોત્તમ સ્થિતિનો અનુભવ કરાવનારા
—આ રીતે સમગ્ર સત્સંગ ને માનવકુળ
પર મહદ્ ઉપકાર કરનારા પરમ દયાળુ
અનાદિ મહામુક્તરાજ
પ. પૂ. શ્રી અબજીબાપાશ્રીના
ચરણકમળોમાં સાદર સમર્પિત

રહસ્યજ્ઞાન પ્રદાતા અનાદિ મુક્તરાજ શ્રી અબજીબાપા

અર્ચ્ય

શ્રીજીમહારાજ તથા બાપાશ્રીના
સર્વોપરી તત્ત્વજ્ઞાનને વૈજ્ઞાનિક પરિપ્રેક્ષ્યમાં પ્રસ્તુત
કરી આધ્યાત્મિક, સામાજિક તેમ જ શૈક્ષણિક ક્ષેત્રે,
અદ્વિતીય યોગદાન આપનાર, ધર્મશુદ્ધિ, વહીવટશુદ્ધિ ને
ચારિત્ર્યશુદ્ધિના પ્રખર હિમાયતી તથા ચૈતન્યનું ઊર્ધ્વીકરણ
કરવારૂપ બ્રહ્મચરણની આહલેક જગાડવા સર્વજીવહિતાવહ
સંસ્થા 'શ્રી સ્વામિનારાયણ ડિવાઈન મિશન'નું
સ્થાપન કરનાર કરૂણામૂર્તિ સદ્ગુરુવર્ય
અનાદિ મુક્તરાજ પૂજ્યશ્રી નારાયણભાઈના
ચરણકમળમાં શતકોટિ વંદન!

આદ્ય સંસ્થાપક

અનાદિ મુક્તરાજ
પૂજ્યશ્રી નારાયણભાઈ ગીગાભાઈ ઠક્કર

સંપાદકીય વિશેષ

શ્રી સ્વામિનારાયણ ડિવાઈન મિશન એવી ગ્રંથશ્રેણી પ્રકાશિત -સંપાદિત કરવા ઉત્સુક છે કે જે સમગ્ર માનવજાત માટે કલ્યાણકારી હોય અને જેના વાચનથી ભારતીય સંસ્કૃતિનો ઉચ્ચતમ હેતુ બર આવતો હોય.

વર્તમાન બુદ્ધિયુગમાં ઉચ્ચ શિક્ષણનો વિસ્તાર પ્રતિદિન વધતો જાય છે. ઉચ્ચ શિક્ષણનો મૂળભૂત હેતુ જીવનમાં ઉચ્ચતર મૂલ્યો પ્રસ્થાપિત કરવાનો છે અને જીવનનું ઊંચામાં ઊંચું મૂલ્ય પરમાત્માના પરમસુખનો અનુભવ કરવો તેમાં રહેલું છે. આ હેતુઓ તરફ દોરી જવામાં આ ગ્રંથશ્રેણી સહાયભૂત બને એવી અપેક્ષા છે.

શિક્ષણ, વિજ્ઞાન ને યંત્રવિદ્યાના સતત વધતા જતા વ્યાપને આપણે એવી રીતે ઢાળવો છે કે એ કેવળ ભૌતિક સુખની પ્રાપ્તિનાં સાધન બની ન રહેતાં, માનવીના આંતરિક વિકાસમાં ઉચ્ચતમ મદદગાર બની રહે; સાથોસાથ આપણે એવી સમજણ પ્રસારવી છે કે ઉત્ક્રાંતિનું અંતિમ લક્ષ્ય ઉત્તરોત્તર વિકસીને પરમાત્માના દિવ્ય સુખમાં મળી જવામાં છે.

દિવ્યાનંદની પ્રાપ્તિ માટે સતત વિકસતા જવાની પ્રાકૃતિક અંતઃપ્રેરણા માનવને ઈશ્વરે આપેલી અણમૂલ બક્ષિસ છે. તે એવું સૂચવે છે કે આપણે સૌ સાથે મળીને એવી સામાજિક, આર્થિક ને રાજકીય પરિસ્થિતિનું નિર્માણ કરીએ કે જેથી જીવનના ઊર્ધ્વાકરણની પ્રક્રિયા નિર્બાધ રીતે પૂરતી મોકળાશથી ખીલી ઊઠે. આ કાર્યને વેગ મળે એવા પ્રેરણાદાયી સાહિત્યનું સર્જન કરવાનું આવશ્યક છે.

માનવજાતના આધ્યાત્મિક અને સામાજિક શ્રેય માટે શ્રી સ્વામિનારાયણ ભગવાને, જીવનને સતત ઊર્ધ્વ બનાવી, આત્મિક

દિવ્ય સુખને પમાય એવો સર્વસમન્વયી જ્ઞાનમાર્ગ પ્રસ્થાપિત કરેલ છે; તેમની શ્રીમુખવાણી 'વચનામૃતમ્' તથા 'શિક્ષાપત્રી'માં એ તત્ત્વજ્ઞાનનું ઊંડાણ અનન્ય છે અને સવિસ્તર સરળ ભાષામાં પ્રસ્તુત થયેલ છે. તદ્ઉપરાંત પોતાના બ્રહ્મનિષ્ઠ સંતો ને ગૃહસ્થી મુક્તપુરુષો દ્વારા સર્વહિતાવહ સાહિત્ય પણ વિપુલ પ્રમાણમાં તૈયાર કરાવ્યું છે.

ઉપરોક્ત ગ્રંથોમાં સર્વગ્રાહ્ય ભારતીય સંસ્કૃતિ ને જીવન જીવવાની ખરી દિશા બતાવવામાં આવી છે. તેથી આ ગ્રંથશ્રેણીમાં સર્વજનો-પૂર્વના હોય કે પશ્ચિમના, સૌને દિવ્યતા તરફ દોરી જવામાં પથદર્શક નીવડે એવા એ આદર્શો તથા જ્ઞાનને અર્વાચીન જ્ઞાનના પ્રકાશમાં રજૂ કરવાનો ઉત્તમ પ્રયત્ન કરવામાં આવશે. અમને ખાતરી છે કે તેનાથી માનવજીવનમાં સંવાદિતા આવશે ને આધુનિક જીવનની વિષમતા ધીરે ધીરે ઓછી થતી જઈ દૂર થઈ જશે.

ભારત કે વિશ્વનું અન્ય સાહિત્ય કે જેમાં દર્શાવેલ વિચારો અમારા ઉદ્દેશો સાથે સુસંગત હશે તો તે પણ આ ગ્રંથશ્રેણીમાં આવરી લેવામાં આવશે.

અમારી ઇચ્છા એવી છે કે આ ગ્રંથશ્રેણીનાં પુસ્તકો ફક્ત ગુજરાતી ભાષામાં જ નહિ બલકે હિન્દી, અંગ્રેજી વગેરે ભાષાઓમાં પણ પ્રકાશિત કરવાં, જેથી અન્યભાષી વાચકોને પણ આ ગ્રંથશ્રેણીનાં પુસ્તકોનો લાભ મળે.

મિશનની આ પ્રવૃત્તિને સફળતા બક્ષવામાં સૌનો સાથ-સહકાર ઇચ્છીએ છીએ અને મિશનના સર્વ કાર્યમાં સદૈવ પ્રભુકૃપા ભળે એ જ અભ્યર્થના.

સ.૨૦૪૨, શ્રીહરિજયંતી
એપ્રિલ ૧૮, ૧૯૮૬
અમદાવાદ

દાસાનુદાસ
નારાયણભાઈ ગી. ઠક્કર
સ્થાપક પ્રમુખ
શ્રી સ્વામિનારાયણ ડિવાઈન મિશન

નિવેદન

પૂર્ણ પુરુષોત્તમ પરમાત્મા તથા તેમના અનાદિમુક્તોની વાણી તો અમૃતના મહાસાગરસમ છે. મુમુક્ષુ ચૈતન્યને અમર બનવા માટે અમૃતનું એક બિન્દુ માત્ર પૂરતું બની રહે છે.

અનાદિમુક્ત પૂજ્યશ્રી નારાયણભાઈની અમૃત વરસાવતી અનુભવસિદ્ધ દિવ્યવાણીના કેટલાક હૃદયસ્પર્શી, નિત્યમનનીય વચનબિન્દુઓ સંકલિત કરી આ લઘુ પુસ્તિકા 'અમૃત બિન્દુઓ' નામ હેઠળ આ સંસ્થાના રજત જયંતી પ્રસંગના ઉપલક્ષે સાનંદ પ્રકાશિત કરીએ છીએ.

પ્રભુપ્રાપ્તિના પંથે ડગ માંડતા મુમુક્ષુને એમાંનું એક એક બિન્દુનું આચમન મૃત્યુમય જીવનને અમૃતમય જીવનમાં પરિવર્તિત કરી રહ્યું છે એવું અનુભવાયા વગર નહિ રહેવાય.

અંતમાં પરમ કૃપાળુ પરમાત્મા શ્રી સ્વામિનારાયણ, તેમના સંકલ્પસ્વરૂપ બાપાશ્રી, સદ્ગુરુશ્રીઓ અને પોતાના વચનરૂપ અમૃત બિન્દુઓ દ્વારા ચૈતન્યને અમર બનાવવા સક્ષમ એવા અનાદિમુક્ત પૂજ્યશ્રી નારાયણભાઈની અમૃતવર્ષાનો સંસ્પર્શ આ લઘુપુસ્તિકા દ્વારા પામી ચૈતન્ય ઊર્ધ્વગતિ પ્રાપ્ત કરે એ જ અભ્યર્થના!

સં. ૨૦૬૩, મહા વદ ચૌદશ
ઈ. સ. ૨૦૦૭, ૧૬ ફેબ્રુઆરી

પ્રકાશન સમિતિ
શ્રી સ્વામિનારાયણ ડિવાઈન મિશન

અમૃત બિન્દુઓ

સ્વામિનારાયણ ડિવાઇન મિશન
એટલે આત્યંતિક મોક્ષનું સદાપ્રત.

મોટાના વચનો તનના-મનના અને
જીવના રોગ મટાડી દે છે.

પ્રતિલોમ ધ્યાન સિદ્ધ થતા મહારાજ
આપણામાં રહી બધી ક્રિયા કરે છે.

સારનો સાર એ છે કે દરેકે મહારાજના
દિવ્ય સ્વરૂપનો અનુભવ કરવાનો છે.

ભગવાનનું તત્ત્વજ્ઞાન સરળમાં સરળ
છતાં કઠિનમાં કઠિન છે.

જય-તય-ધ્યાન-ધારણા બધા કરતાં
સ્વામિનારાયણ ભગવાનની મૂર્તિનું
સળંગ અનુસંધાન રહે તે વિશેષ છે.
એ કરવાનો અભ્યાસ કરીએ ત્યાં
મળેલા આશીર્વાદ ઝીલ્યા કહેવાય.

અનાદિમુક્ત રસબસભાવે મૂર્તિમાં સંલગ્ન
હોય છે. શ્રીજીમહારાજ તેમના દ્વારા સર્વ
કાર્ય કરે છે. આથી આ લોકના જીવોને જે
ચમત્કાર લાગે છે, અનાદિમુક્ત માટે
તો તે એક સહજ ક્રિયા જ છે.

ભગવાનનું દરેક અંગ એટલું બધું
રમણીય છે કે તે ભગવાન યોતે મનુષ્યરૂપે
પ્રગટ થાય ત્યાં એટલું બધું સૌંદર્ય લઈને
જે પ્રકાશે તો જીવો બધા ખેંચાઈ જાય.
આખા જગતની બધી ક્રિયાઓ ઠપ થઈ જાય.
માટે મનુષ્ય જેવા થઈને જ દર્શન આપે છે.

અનાદિમુક્તના આશીર્વાદ ક્યારેક કુળે
કે ન કુળે તેમના વિશેનો નિશ્ચય
ક્યારેય કરવો જોઈએ નહિ.

અનાદિમુક્ત દ્વારા ભગવાન પોતાની
સામર્થ્ય જણાવે છે.

દિવ્ય સ્વરૂપના અનુભવ માટે ઇન્દ્રિયોના
આહાર શુદ્ધ કરવા.

જીવનના અંત સુધી પાત્રતા કેળવવાના
પ્રયત્નો કર્યા કરવા.

અંતઃશત્રુથી મુક્ત થયા પછી અને ઘાટ-
સંકલ્પ ભંધ થયા પછી જ ખરી શાંતિ આવે
છે. જેણે અંતરમાં ભગવાન પદરાવ્યા હોય
તેને જ આ સુખની પ્રાપ્તિ અને શાંતિ છે.

અનાદિમુક્ત યોતાના વાણી-વર્તન
દ્વારા જીવોને શીખવે છે.

રોગોએ અનાદિમુક્તના કહયામાં રહેવું
પડતું હોય છે. અનાદિમુક્ત દ્વતંત્રપણો
મંદવાડ ગ્રહણ કરી અને દ્વતંત્રપણો
દૂર પણ કરી શકે છે.

અનાદિમુક્તની વાણી આત્મસાત્ કરી
પાત્ર થઈએ તો ધ્યાન સિદ્ધ થાય.

અખંડ સ્મૃતિનું દિવ્ય સુખમાં રૂપાંતર થાય
એ અનાદિમુક્તની સ્થિતિ.

ભગવાન સિવાય બીજા કોઈનું ધ્યાન ન
થાય. અનાદિમુક્તનું પણ નહિ.

તય કલવાથી ભગવાન ઠાજી થાય છે
અને ભગવાનમાં પ્રતિલોભવૃત્તિ
સરળતાથી થાય છે.

જે જ્ઞાન આપણા જીવન ઘડતરમાં ઉપયોગી
ન થાય તો તેનો કોઈ અર્થ ખરો? જીવન
ઘડતરમાં ઉપયોગી થાય એ જ્ઞાન કામનું.

ભગવાનના દિવ્ય સાકાર સ્વરૂપનાં દર્શન થાય
ત્યારે જે દિવ્યાનંદ અનુભવાય તે આનંદ કોઈ
પણ આનંદ કરતાં અનંત ગણો વધુ છે.
પ્રસિદ્ધિના ઠાગથી જો ભક્તિ થાય તો
ભગવાનના સાકાર સ્વરૂપના દર્શન ન થાય.

મહારાજનું સર્વોપરી તત્ત્વજ્ઞાન બીજાને
સમજાવવું, પરંતુ પોતાપણું લાવ્યા વગર
દાસભાવે, તો મહારાજ પોતાની મૂર્તિના
સુખરૂપી ઈનામ આપે.

મહારાજના દિવ્યસુખના દર્શનની એકવાર
ઝાંખી માગ્રથી આ લોકના દરેક સુખ
ક્ષણવારમાં ખારા થઈ જાય.

અનાદિમુક્ત પોતે પ્રત્યક્ષ હાજર રહ્યા
વગર સંકલ્પ માત્રે બીજા દ્વારા પણ
કાર્ય સંપન્ન કરાવી શકે છે.

સર્વોપરી ઉપાસના ત્યાગે થાય, જ્યાગે
મહારાજમય થવાય. ઉપાસના પરિપક્વ થાય
ને મહારાજની મૂર્તિ દૃઢ થાય ત્યાં સુધી
જંપવું નહિ. પુરુષપ્રયત્ન ચાલુ રાખવા.

શ્રદ્ધા અને દૃઢ વિશ્વાસ હોય તો
અનાદિમુક્તના એક જ વખતના આશીર્વાદ
બસ છે. બીજી વખત આશીર્વાદ લેવાની
આવશ્યકતા રહેતી નથી. જીવની સાથે
એ આશીર્વાદ કાયમ રહે છે.

અનાદિમુક્ત દયાના સાગર બને ત્યાં
અવગતે ગયેલા જીવો પણ સીધા
અક્ષરધામમાં પહોંચી જાય છે.

જીવોને મહારાજ ને મુક્ત ઓળખાવવા
તેના જેવી કોઈ મોટી સેવા નથી.
પ્રભુ પ્રસન્નતાનું તે મોટું સાધન છે.

ભગવાનની પ્રાપ્તિ કરવી હોય તો
શ્રમ પુરુષાર્થ આવશ્યક છે.

અનાદિમુક્ત પોતાની કૃપા દ્વારા ભગવાનને
પામવાનું સરળ બનાવી દે છે.

ભગવાનની મૂર્તિ ધારવાનો નિરંતર અભ્યાસ
કરે તો મૂર્તિ દેખાવી સહજ થઈ જાય. દરેક
કાર્યમાં દેખાય અને કામનું ભારણ ન લાગે.

સ્વામિનારાયણ ભગવાન સિવાય બીજે
ક્યાંય આસક્તિ રહે તો જન્મ ઘરવો પડે.

ભગવાનના સ્વરૂપની અખંડ સ્મૃતિ રહે તે
મોટામાં મોટી પ્રાપ્તિ છે અને તેનું દિવ્ય સુખમાં
રૂપાંતર થાય તે જ સાક્ષાત્કારની સ્થિતિ.

મન, કર્મ, વચને પોતાનું કે બીજાનું અશુભ
થાય, એના જીવનું બગડે કે એના જીવનું
બગાડવું તેનું નામ દ્રોહ.

અનાદિમુક્તને સંભારવાથી વિક્ષેપો હટી
જાય છે, માટે ધ્યાન કરતાં પૂર્વે બે-ત્રણ
મિનિટ એમને સંભારી પ્રાર્થના કરવી.

આપણે બધાએ ઠાવકા રહેવું ઠાવકા એટલે
દરેક-દરેક બાબતમાં સાવધાન, જાગૃત.

જ્યારે કોઈ સભામાં સંબોધન કરીએ કે કાંઈ પણ બોલીએ ત્યારે એમ કહેવું, પરમ કૃપાળુ શ્રીજીમહારાજ તેમના અનાદિમુક્તરાજ અબજીબાયાશ્રી, સદ્ગુરુઓ તથા દિવ્ય સભાને કોટાનકોટિ વંદન કરું છું અને પછી બોલવાની શરૂઆત કરવી, તો મહારાજ અને મુક્ત પ્રસન્ન થાય.

અનાદિમુક્તને ક્યારેય પતન થવાનો પ્રશ્ન જ નથી. કારણ કે તેમના દ્વારા દરેક ક્રિયા મહારાજ કરે છે.

પોતાના દૃષ્ટાંત દ્વારા અનાદિમુક્ત શીખવે છે કે વાણી-વર્તનનો સુમેળ હોવો જોઈએ.

અનાદિમુક્તને વિશે ક્યારેય સંકલ્પ કરવા નહિ. નહિ તો જીવનું બગડી જાય. સંકલ્પ થાય તો તેમની પાસે જ જઈ શંકાનું સમાધાન મેળવી લેવું. જેથી અપરાધથી બચી શકાય.

પરભાવમાં મહારાજ આગળ
સ્ત્રી-પુરુષનો ભેદભાવ નથી, તેમજ વિષય
વાસના જેવો વિચાર માત્ર નથી.

જન્મો-જન્મથી જીવોને હેરાનગતિનો પાર
નથી. ચર્મચક્ષુ મટીને દિવ્યચક્ષુ પામવા
ભગવાન ભજવા.

પ્રતિદ્વિનો રાગ ભગવાન તરફ લઈ
જવા દે નહિ. એ જન્મ-મરણ કરાવે
છે માટે એ કાઢવો.

સમગ્ર મૂર્તિ ન દેખાય ત્યાં સુધી
સાધન દશા છે.

સત્ય-અસત્ય સામે પ્રતિકાર કરે ત્યારે
જ સત્યની ઓળખ થાય.

જેણે જીભ ઉપર જીત મેળવી નથી તે
કોઈ દિવસ બ્રહ્મચર્યનું પાલન નહિ કરી શકે
માટે સયંમિત આહાર લેવો અને દરેક
ઇંદ્રિયોનો આહાર શુદ્ધ રાખવો.

જન્મ-મરણ ત્યાં જ ટળે, જ્યાં આત્માનો
પરમાત્મા સાથે સંબંધ થાય.

અનાદિમુક્ત બીજાને સેવા અર્થે સ્વતંત્રપણે
મંદવાડ ગ્રહણ કરે છે.

પૃથ્વી પર પ્રગટ થઈ અનાદિમુક્તનું
એક જ કાર્ય હોય કે ગમે તે રીતે જીવો
મૂર્તિમાં આવે.

ઉત્ક્રાંતિ ઘીટે-ઘીટે થાય. એક દિવસમાં ન
થાય. અંતે થાય જ.

આપણે જેવું બીજા માટે કરીએ કે
વિચારીએ તે પ્રતિકૃત થઈ પાછું આપણી
પાસે જ આવે છે.
સાહેું વિચારીએ તે પ્રતિકૃત થઈ પાછું આપણી
પાસે જ આવે છે.
સાહેું વિચારવાથી સાહેું પ્રતિકૃત થશે અને
ખરાબ વિચારવાથી ખરાબ.
માટે કોઈ વિશે ક્યારેય ખરાબ કરવું કે
વિચારવું પણ નહિ.

અનાદિમુક્તએ પદરાવેલા મહારાજના
દ્વરુપમાં મહારાજ પ્રત્યક્ષરુપે બિરાજી સૌને
આશીર્વાદ આપે છે.

‘સત્પુરુષ વાક્ય ન ચલતિ ધર્મ’
એ પ્રમાણે અનાદિમુક્તએ આપેલા
આશીર્વાદ ક્યારેય ફરતા નથી.
માત્ર જરૂર છે તેમના વચનમાં દૃઢ
વિશ્વાસ રાખવાની.

રોગ માટેનું ઔષધ પણ ભગવાનને
ઘરાવીને પછી ગ્રહણ કરવું, જેથી પ્રભુ
તેમાં ભળે અને રોગ દૂર થાય.

દરેક કામ ભગવાનનું સોંપેલું છે તેમ
માની કરવું.

એકવાર અનાદિમુક્તના આશીર્વાદમાં
આવ્યા પછી જ્યાં સુધી જીવ પાત્ર ન થાય,
ત્યાં સુધી તેઓ જીવને છોડતા નથી.

મૂર્તિમાં રહેવાની સમજણ અતિ દૃઢ
રાખવાની, કારણ કે જેટલી સમજણ હોય
તેટલી જ પ્રાપ્તિ થાય છે.

આશીર્વાદ જીવનું હિત કદે જ છે એવો
નિશ્ચય એ જ આશાતાનું સ્વરૂપ છે.

મહારાજની આસા લોયે તો મહારાજનો
દ્રોહ કર્યો કહેવાય. કોઈ દ્રોહ કરે અને
ત્યાં પોતાનું ઉપજે એવું ન હોય તો મૌન
પ્રતિકાર કરી ત્યાંથી ખસી જવું.
તેવા વાતાવરણની વચ્ચે રહે તો ધ્યાન
ભજનમાં વિક્ષેપ થાય.
આસા લોયને આંખ આડા કાન કરવા
તે પણ એક પ્રકારનો દ્રોહ ગણાય.

અનાદિમુક્તને વિશે સહેજ પણ સંકલ્પ થઈ
જાય તો અપરાધ થઈ જાય. અધ્યાત્મના
દ્વાર બંધ થઈ જાય. મૂર્તિ ન દેખાય.

જેને ભગવાન જેવા ઘણી મળે એ ક્યારેય
વિઘવા કે વિઘુર થતા નથી.

અનાદિમુક્તની સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરવા પ્રતિલોભ
ધ્યાન આવશ્યક છે.

કર્તવ્ય એટલે કોઈ પણ પ્રકારના
સ્વાર્થ વગર કરેલું કાર્ય.

જેમ તમે મને જુઓ છો અને હું તમને જોઈ
શકું છું તેટલી જ સ્પષ્ટ રીતે જ્યારે આંખો
બંધ કરીએ, ત્યારે મહારાજની મૂર્તિ દેખાવી
જોઈએ. ત્યારે ધ્યાનની દૃઢતા થાય.

સાધન દશાવાળાએ પોતાની બેદરકારીથી
માંદા પડવું એ ગુનો છે.

અનાદિમુક્તના જીવન દર્શનથી સત્સંગી કે
બિન સત્સંગી દેકના જીવનમાં આંતરિક
પરિવર્તન આવે છે.

સુખમાં છકી ન જવાય અને દુઃખમાં નાહિંમત
ન થવાય તેવી ભગવાનને પ્રાર્થના કરવી.

વ્યક્તિ સામે આપણો નજર ન રાખવી,
પરંતુ વર્તન સામે મહારાજની નજર છે
તે ન ભૂલવું.

જીવોના કલ્યાણ અર્થે અનાદિમુક્ત
દયણી વખત ક્રોધ દર્શાવે છે તે પણ તેમના
દ્વારા મહારાજ જણાવે છે.
તેમને તો ક્યારેય ક્રોધ આવતો જ નથી.

મૂર્તિમાં રાખ્યાના આશીર્વાદ મળ્યા પછી
સંકલ્પ કરવા નહિ. સંકલ્પ થઈ જાય છે
માટે ફરી આશીર્વાદની જરૂર પડે છે.

સન્મુખ ધ્યાન કરવાથી પરમઅકાંતિકની
સ્થિતિ પ્રાપ્ત થાય છે અને પ્રતિલોમ
ધ્યાન કરવાથી અનાદિમુક્તની સ્થિતિ
પ્રાપ્ત થાય છે.

ભગવાન કોઈક મુક્ત પાસે કામ કરાવે
છે તો કોઈકને મૂર્તિનું સુખ આપે છે
તે બંને વસ્તુ એક જ કહેવાય.
બંનેને પ્રસન્નતા સરખી જ મળે છે.

મહારાજના તેજની સાથે ચૈતન્યની એકતા
કરી મહારાજનું ધ્યાન કરવું.

ભગવાન તથા તેમના અનાદિમુક્ત આપણા
જીવનપ્રાણ બનવા જોઈએ.

પ્રસિદ્ધિના રાગ સહિતની સેવા નિષ્કુળ
નિવડે છે. સેવા-પ્રસિદ્ધિ = શૂન્ય

દુઃખમાં જેમ હૃદયના સાચા ભાવથી
ભગવાન સંભારાય છે, તેવા જ કાયમ
સંભારવાના અને પુરુષાર્થ કર્યા કરવાથી
ભગવાન રાજી થાય છે.

કરુણા વરસાવવાના પોતાના સહજ
સ્વભાવને લઈને અનાદિમુક્ત અજાણ્યા
વ્યક્તિ પર પણ કૃપા વર્ષા કરી તેના દુઃખ
દૂર કરતા હોય છે.

ભગવાનના સાચા અનાદિમુક્ત સંત હોય
એના વિશે મનુષ્યભાવ લાવી એમને ખોટા
કહેવા એ પાપ છે.

બધા પ્રશ્નોનો ઉકેલ મહારાજની મૂર્તિ છે.

મૂર્તિમાં સ્થિતિ પ્રાપ્ત થતાં કથા-વાર્તા-ભજન
જેવા સાધનોની આવશ્યકતા રહેતી નથી.

દામમાંથી આવેલા મુક્તનો
દેહ દિવ્ય હોય છે.

અનાદિમુક્તની સ્થિતિ પ્રાપ્ત થયા પછી મુક્ત મહારાજ જાણે એટલું જાણે છે. છતાં પોતે એવક છે અને મહારાજ સ્વામી છે- સુખદાતા છે તે ભાવ ક્યારેય મટતો નથી.

અનાદિમુક્તના જોગ-સમાગમથી
અનેરું બળ પ્રાપ્ત થાય છે.

આધ્યાત્મિક પથ પર ચાલનારા
અનાદિમુક્તના પ્રભાવશાળી વ્યક્તિત્વને
સુપેરે જાણી શકે છે.

પ્રાર્થના એ શક્તિશાળી હથિયાર છે. પ્રભુને
નિઃસ્વાર્થભાવે પ્રાર્થના કરવી.

પૂર્વગ્રહ જેવો કોઈ ગ્રહ નથી. નવ ગ્રહ તો
બિચારા કાંઈ નડતા નથી, પણ પૂર્વગ્રહ તો
જીવને વિદનકર્તા છે તેને દૂર કરવો.

અનાદિમુક્તને વિશે સંકલ્પ થાય એ
જીવનું અરાન છે.

વાસ્તવિક જ્ઞાન સમજાવવા મુક્તો પોતાના
અંગ જુદાં જુદાં રાખે છે.

અનાદિમુક્ત છેલ્લા જન્મના આશીર્વાદ આપે
તે આશીર્વાદ ઝીલવા માટે પાત્રતા કેળવવી
જોઈએ. જો પાત્રતા ન હોય તો આશીર્વાદ
પાછા મૂર્તિમાં જતા રહે છે.

એકાંતવાસ કરીએ ત્યારે ભગવાન અને
મુક્તોને સાથે રાખી તેમની સાથે ગોઠડી
કરવી તો એકલાયણું ન લાગે.

મહારાજનું ભજન કરવાથી થોડી શક્તિ
આવી હોય તેનો વેપાર કરવા માંડે તો
મહારાજ એ શક્તિ પાછી ખેંચી લે છે.

અનાદિમુક્તના પ્રસંગ ઉજવાયં તે
પહેલા વાતાવરણમાં સર્વત્ર સાનુકૂળતા
છવાઈ જાય છે.

જીવનમાં ગમે તેવી મુસિબતોના ઝંઝાવાત
આવે એ વખતે ભગવાનમાં શ્રદ્ધા અને
વિશ્વાસ રાખી ધીરજપૂર્વક ભગવાન સંભાળી
તે સમય પસાર કરી લેવો.

પરમાત્માનો સંબંધ એટલે નહીં નિર્મળતા તો
પછી એ સ્વરૂપ આપણા વ્યક્તિત્વને બદલી
નાંખ્યા વગર રહે ખરું?

બીજાને પ્રભુના સ્વરૂપનું સાચું જ્ઞાન
સમજાવવું તેના જેવી કોઈ સેવા નથી,
પણ તે માટે યોતાને સાચી સમજ
હોવી જરૂરી છે.

ભગવાનને ગમે તેવી ક્રિયા કરવી;
તેમને ન ગમે તેવી ક્રિયા ન કરવી.

અનાદિમુક્તના અંગમાં (ગુણોમાં) એટલી
બધી શક્તિ છે કે તેમના અભ્યાસથી
ચૈતન્ય પલટાઈ જાય. ચૈતન્ય પરના
આવરણો હટી જાય.

ભગવાનના દ્વરુપમાં સંપૂર્ણ સ્થિરતા તે
આત્યંતિક મૌન છે.

સાચી શરણાગતિ એટલે આપણા
માટે પ્રભુએ નિર્માણ કરેલી કોઈ પણ
પરિસ્થિતિનો સહર્ષ સ્વીકાર કરી,
નિર્વિકલ્પ થઈ અને અખંડ આનંદમાં રહેવું.

અનુભવી અનાદિમુક્ત જ આધ્યાત્મિક ગમે
તેવા પ્રશ્નોના સચોટ જવાબ આપી શકે છે.

 અનાદિમુક્તની સ્થિતિ એટલે અત્યાદે
સુખ ભોગવું છું, પહેલા નહોતું એમ નહિ,
અખંડ મહારાજનું દિવ્ય સુખ
અનુભવું છું એવો અનુભવ થવો એ
અનાદિમુક્તની સ્થિતિ છે.

અનાદિમુક્તની સાથે સદાય શ્રીજીમહારાજ
હોય જ છે. આથી તેઓ જે દિવસે આપણો
ત્યાં પધારે તે જ શુભ દિવસ. તેઓ કહે
ત્યારનું જ શુભ મુહૂર્ત અને જે સમયે
કહે તે જ શુભ ચોઘડિયું બની જાય
છે. તેમના આગમન માત્રથી ચોતરફ
શુભ જ શુભ થઈ જાય છે.

અનાદિમુક્ત પ્રભુ પાસે પહોંચવાનું
સર્વોત્કૃષ્ટ માધ્યમ છે. તે માધ્યમ વગર
પ્રભુ પાસે પહોંચી ન શકાય.

પ્રભુ જેવો ને જેટલો ચૈતન્ય નિર્મળ
થાય ત્યાં જ પ્રભુનો સાક્ષાત્કાર થાય
અને પ્રભુરૂપ થવાય.

પાત્રતા કેળવવા માટે પરિપક્વ નિશ્ચય
અને પરિપક્વ સમજણ કેળવવી જરૂરી છે.

પંચવિષય સંબંધી રાગ તે ઉપરના શિંગડાં
જેવા દૃશ્ય છે. જે જ્ઞાનરૂપી શસ્ત્ર વડે
સરળ રીતે ઉખડી જઈ શકે, પરંતુ કીર્તિ
પ્રસિદ્ધિનો રાગ તે અંદર રહેલા શિંગડા જેવો
સૂક્ષ્મ રાગ છે, તે જવો અતિ કઠણ છે,
અનાદિમુક્તની કૃપાથી જ તે રાગ ટળે.

આપણને જ્યારથી મહારાજ અને મુક્ત
મળ્યા છે ત્યારથી કાળ, કર્મ અને માયાનું
પ્રભુત્વ રહેતું નથી. એમ વિચારી
હંમેશાં મહારાજને સંભાર્યા કરવા
અને સદાય આનંદમાં રહેવું.

જન્મવું-અંતર્ધાન થવું તે અનાદિમુક્ત
માટે આ લોકના શબ્દ માત્ર છે. સામાન્ય
જીવો માટે એ કલ્પનાનો વિષય છે.

સત્સંગ એવો કરવો જેનાથી મૂર્તિ હાથ આવે.

અનાદિમુક્તનો જોગ કરતા તેમને વિશેથી
મનુષ્યભાવ ટળી દિવ્યભાવની દૃઢતા થાય ને
ઘાટ-સંકલ્પ ન થાય તો ત્વરિત પાત્રતા આવે.

પાત્રતા આવવા માટે દાખડો તો આપણો
કરવો જ પડે. તેમાં મહારાજને ભેળા ભળવા
પ્રાર્થના કરવી.

અનાદિમુક્તનું ખરું સામર્થ્ય
પરચા-ચમત્કારમાં નથી
ચૈતન્યમાં મૂર્તિ ચોંટાડી દે તેમાં છે.

અનાદિમુક્તને માન-મોટપ કે
આદરભાવની જરૂર હોતી નથી, છતાં તેમને
આદર આપવો તે આપણી કૃષ્ણ છે. કારણ
કે તેમને આદર આપવો એટલે ભગવાનને
આદર આપવો છે. કેમ કે તેમની ભેળા
ભગવાન સદાય હોય જ છે.

દરરોજ મહારાજની મૂર્તિને એકાગ્ર ચિત્તે અડધો
કલાક નીરખવાનો અભ્યાસ રાખે તો ઘાટ-
સંકલ્પ ટળી જાય ને અંતરવૃત્તિ થવા માંડે.

મહારાજ તથા મુક્તને પ્રાર્થના કરી સંપૂર્ણ
શરણાગતિના ભાવ સાથે બધું કાર્ય તેમને
સોંપી દેવું. તેઓ બધું પાર પાડી આપે.

દેહમાં દેહબુદ્ધિ ન રાખવી, પણ એ
મહારાજનું રહેવાનું મંદિર છે
એમ વિચારી તેને જાળવવો.

મહારાજ જાણે તેટલું તેમના અનાદિમુક્ત
જાણે, મહારાજ કહે તેટલું તેમના
અનાદિમુક્ત પણ કહી શકે છે.

બધી ક્રિયામાં ભગવાનને સાથે રાખવા.

અનાદિમુક્ત આપણને દયા રાખવાનું કહે
એનો અર્થ એ કે તેઓ કહે છે મહારાજની
આરા પ્રમાણે રહેજો અને અમારા
આશીર્વાદમાં વિશ્વાસ રાખજો.

નાત-જાત એ આ લોકના શબ્દો છે.

આપણે તો એક સત્સંગીની નાત જ રાખવી.
તે જ આપણી ખરી નાત.

અનાદિમુક્તની સ્થિતિ થવી એ જ
માનવજીવનનું દ્યેય છે. ત્યાં પહોંચ્યા પછી
જ છૂટકો, ત્યાં સુધી ભટક્યા કરવાનું છે.

અનાદિમુક્ત મુમુક્ષુ જીવના નજીવા
સંકલ્પો પણ પૂરા કરી તેને પ્રભુ તરફ
વધવા બળ પ્રેરે છે.

આપણો કઈ દીતે વર્તવું તે કોઈને પૂછવાની
જરૂર ન પડે. કોઈ પણ ક્રિયા કરતાં પહેલા
વિચારવું કે આ ક્રિયા મહારાજને ગમશે?
જો અંતર હા પાડે તો તે ક્રિયા કરવી
અને ના પાડે તો તે ક્રિયા ન કરવી.

અનાદિમુક્ત જીવને મૂર્તિમાં મૂકવાનું
કામ કરી શકે, પરંતુ તેમના વચનમાં
સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા અને વિશ્વાસ રાખે તો
તેઓ જીવને પાત્ર કરે છે.

દિવ્યતાને પામ્યા પછી અગાધ જ્ઞાન
પ્રાપ્ત થાય છે.

કાર્ય સત્સંગનો આનંદ ક્ષણજીવી છે.

મૂર્તિના ધ્યાન સાથે પંચવર્તમાનના સૂક્ષ્મ
આધ્યાત્મિક અર્થ મોટા મુક્ત પાસેથી સમજી
લઈ તેનું ચથાર્થ પાલન કરે તો પાત્ર થતા
વાર ન લાગે.

સાધનદશાવાળાએ મહારાજ પાસે
અંતર્યામીપણું ન માગવું.
તેનાથી અવળે રસ્તે ચડી જવાય છે.

અનાદિમુક્ત પાત્ર-કુપાત્ર જોયા વગર જનમ
સુધારી દઈ મૂર્તિમાં રાખે છે. તેઓ કૃપાસાધ્ય
બને પછી કાંઈ કરવું ન પડે.

અનાદિમુક્ત એટલા બધા કદુણાસાગર
રોય છે કે જીવોની તકલીફ દૂર કરવા
પોતે કષ્ટ પણ વેઠે છે.

વ્યક્તિમાં રહેલો સાત્ત્વિક રાગ પણ
બંધનરૂપ નીવડે છે. આ સાત્ત્વિક
રાગ સત્યુરુષ થકી સાચી સમજણ
કેળવી દૂર કરવો જોઈએ.
તો જ પ્રભુ પ્રાપ્તિનો માર્ગ સરળ બને.

દુઃખ, આપત્તિ અને શિક્ષા તે ચૈતન્યને મોક્ષ
માર્ગે લઈ જાય છે.

જીવનું રૂકું કરવું હોય તો મોટા કદે તેમ ન
કરતાં તેઓ કહે તેમ કરવું.

અનાદિમુક્ત સર્વસ હોવા છતાં તેઓ પોતાનું
સામર્થ્ય ઢાંકીને વર્તે છે.

દિવ્ય એટલે સંપૂર્ણ સત્ય.

અનાદિમુક્ત પોતાની આધ્યાત્મિક
શક્તિનો ગમે-તેમ ઉપયોગ નથી કરતા,
નહિ તો વેપાર કર્યો કહેવાય.
પ્રભુએ પોતે પણ નથી કર્યો. જો મહારાજ
શક્તિનો ઉપયોગ કરવાની છૂટ આપી દે
તો દુનિયામાં કોઈ દઈ જ ન રહે.
અનંત પ્રકારના ચમત્કારો સર્જાય.
એટલી બધી શક્તિ આજના મુક્તમાં છે.
મહારાજ તે શક્તિનું નિયંત્રણ કરે છે.

મહારાજના તેજ કરતાં મૂર્તિનું ધ્યાન કરવું
એ માર્ગ સરળ છે. બીજા ઘણા માર્ગો
સાધના પથ પર છે, પણ તેમાં અહંકાર
આવી જાય છે.

મૂર્તિ દૃઢ કરવા અને દેહથી અલગ પડવા
માનસીપૂજા આવશ્યક છે.

અનાદિમુક્તની વાણીમાં ભલે લીંક
(સળંગ સૂત્રતા) ન દેખાય, પરંતુ એ
અનુભવની વાણી હોવાથી જીવોના જીવન
પરિવર્તન કરી દેનારી હોય છે.

બધા કાર્યો ભગવાનની પ્રસન્નતા માટે
કરવા. સ્વપ્લાઘા અને પ્રસિદ્ધિ
માટે કાંઈ ન કરવું.

આપણને મહાત્મજનું જે સ્વરૂપ ગમતું હોય
તે એક જ સ્વરૂપમાં ધ્યાન કેન્દ્રિત કરવું.
જુદું-જુદું સ્વરૂપ ન લેવું. જુદાં જુદાં સ્વરૂપમાં
ધ્યાન કેન્દ્રિત કરે તો ધ્યાન સિદ્ધ ન થાય.

અનાદિમુક્તની સ્થિતિ થાય એ જ છેલ્લી
સ્થિતિ પછી બધી પ્રવૃત્તિનો અંત આવે.

અનાદિમુક્તના પરિચયમાં ગમે તે
સ્તરના લોકો આવે તેઓના જીવનમાં આમૂલ
પરિવર્તન થઈ જાય છે. એ અનાદિમુક્તના
વ્યક્તિત્વના પ્રભાવની અસર બતાવે છે.

અનાદિમુક્તની સેવાની કુળશ્રુતિ મહારાજની
મૂર્તિનું સુખ છે.

જાત-જાતની પ્રકૃતિવાળા જીવોને સાચવવા એ
અનાદિમુક્તનું જ કામ.

મૂર્તિમાં એકાગ્રવૃત્તિ થવા માંડે એ કારણ
સત્સંગ છે. પછી તેને મંદિરની દોડાદોડ,
ઉત્સવ-સમૈયા વગેરે કાર્ય સત્સંગ
ગૌણ થવા માંડે છે.

અક્ષરધામમાં પહોંચવા શ્રદ્ધા અતિ
આવશ્યક છે.

ભગવાનની ભક્તિ ઉદ્ધોષ દેખાડ્યા
વગર અંદર ચિત્તમાં કરવાથી અંદર જ
વધાય છે ને અંતઃશત્રુ નાશ પામે છે.

અનાદિમુક્ત અનંતકાળ સુધી મહારાજનું
દિવ્ય સુખ ભોગવે છે.

અનાદિમુક્તનો જોગ થાય તો
જ બાળપણમાંથી સિદ્ધા વૃદ્ધાવસ્થામાં
જઈ શકાય.

અનાદિમુક્ત વખાણથી પર છે. તેમનામાં રહી
મહારાજ બોલે છે, સર્વ કાર્ય કરે છે. એટલે
એમની પ્રશંસા એ મહારાજની જ પ્રશંસા છે.

અનાદિમુક્તના આશીર્વાદ પાસે તાંત્રિક વિદ્યા
કે મેલી વિદ્યા ઊભી રહેવા સમર્થ નથી.

કુક્ત આંખો મીંચી બેસવું તે ધ્યાન નથી.
અંતરમાં મૂર્તિ દેખાય એ ખરું ધ્યાન છે.

ગમે તેવી કસોટી થાય શ્રદ્ધા ડગવી જોઈએ
નહિ. અડગ શ્રદ્ધા હોય ત્યાં મહારાજ રાજી
થાય અને પાત્રતા આવે.

મહારાજનું ગમતું સ્વરૂપ અંતરમાં ઊભાઈ
એના મય બની જવું. ચૈતન્યને એની સાથે
રસબસ કરી દેવો તો ધ્યાન જલદી થાય.

મૂર્તિ સિદ્ધ થયા પછી હરિકૃષ્ણા મહારાજ
એટલું બધું સૌંદર્ય ઘાટણા કરે છે કે તેની
કલ્પના કરવી મુશ્કેલ છે. જેવું સ્વરૂપ છે
તેના દિવ્ય દર્શન પોતે આપે છે. માટે અધીરા
બનવું નહિ. ભગવાનના સ્વરૂપના દિવ્ય
દર્શન માટે ધીરજ રાખ્યે જ છૂટકો છે.

બ્રહ્માંડો કદતાં માનવ દેહમાં રહેલો
ચૈતન્ય વધુ શક્તિશાળી છે.

મહોત્સવની કુળશ્રુતિ એ કે હૈયામાં
મહારાજની મૂર્તિ પઘરાવી દેવાય.

અનાદિમુક્તને તો જીવોના કલ્યાણ
કરવા વિશેની જ દુચિ હોય છે,
તેથી એશ્વર્યાર્થીઓની જેમ કાર્યની
દમ્બાલ તેમને પસંદ નથી હોતી.

અનાદિમુક્તને શાણીટિક થાક-શ્રમ દેખાવા
માત્ર હોય છે. તેઓ તો સદાય દિવ્યાનંદની
મસ્તીમાં ઝૂમતા હોય છે.

પાત્રતા ન આવે ત્યાં સુધી કથા-વાર્તા, ધર્મ-
નિયમ એ પ્રસન્નતાના સાધન કર્યા કરવાં.

જેના થકી પાત્રતા આવી હોય તેમનો
મહિમા જાણવો જોઈએ. જો ભૂલી જઈએ
તો પાત્રતા-પાત્રતા દહેતી નથી.

ચૈતન્યમાં મહારાજની મૂર્તિ પદરાવી દેવી.
એ અવિચળ છે.

અનાદિમુક્ત થકી ભગવાનનું મહાત્મ્ય,
મહારાજની પરિપક્વ ઉપાસના સમજીએ
ત્યારે એ મહારાજને ઓળખી શકાય.

કોઈના અવગુણ જોઈ તેનો અવગુણ ન
લેતાં કુક્ત તેનું જાણાયું રાખવું.
તે વ્યક્તિને જાણ થવા ન દેવી અને
તેનું જેમ ભલું થાય તેમ કરવું તો
ભગવાન રાજી થાય.

ભગવાન અને તેમના અનાદિમુક્ત
જ્યારે પ્રગટ થાય છે, ત્યારે જેને
ભગવાન મેળવવાની ઇચ્છા હોય તેને
પ્રભુ અને મુક્ત પોતે જ શોધી કાઢે છે.

એકાંતિક ભક્ત થઈએ પછી જ ભગવાન
પાસે દૃઢી શકાય છે.

અનાદિમુક્ત પાત્ર જીવને તેની પાત્રતા
પ્રમાણે મહારાજના સુખના દર્શન કરાવી
શકે છે. જ્યારે બીજા મુક્ત પોતે સુખ
ભોગવે છે, પરંતુ મુમુક્ષુ પાત્ર જીવને
એ આપી શકતા નથી. આટલો મુક્ત
અને અનાદિમુક્તમાં ફેર છે.

મહારાજની મૂર્તિ મેળવવાની સાધના માટે
એકાંત જરૂરી છે.

મહારાજ તથા મોટા અનાદિમુક્તની
પ્રાપ્તિ થઈ હોય, તેમના આશીર્વાદ મળ્યા
હોય તો પણ તેને કેફે કરીને છકી જવું નહિ
અને ધર્મ-નિયમ તથા આચાર્યાલનમાં
શિથિલતા આવી ન જાય તેની
હંમેશાં તકેદારી રાખવી.

અનાદિમુક્ત પૃથ્વી ઉપર આવી આત્યંતિક
મોક્ષનું કાર્ય કરે છે અને એ સદાવ્રત
સહાય ચાલુ રહે છે.

મહારાજના અનાદિમુક્ત મહારાજનું
જળતરંગવત્ સુખ ભોગવે છે.

મહારાજના કે તેમના અનાદિમુક્તના
સ્વપ્નમાં કે દિવ્ય સ્વરૂપે દર્શન થાય તેની
કોઈએ આત્મપ્રશંસા કરવી નહિ. અંદર
અંતરમાં જ તેનો આનંદ લેવો.

અનાદિમુક્તની અનુવૃત્તિમાં રહી
તેમની સેવા કરવી અને તેમના
કહ્યા પ્રમાણે વર્તન કરવું તો
અનાદિમુક્ત ઠાજી થાય.

અપટી વગાડતાં મૂર્તિના સુખમાં મૂકી દે તેવા
અનાદિમુક્તનો જોગ કરવો.

પૂર્ણ સ્થિતિને પામેલા અનાદિમુક્ત જ
નિઃસ્વાર્થભાવે સાચી સેવા કરી શકે છે.
બાકી બીજા બધાને સેવા પાછળ કોઈને કોઈ
સ્વાર્થ રહેલો હોય જ છે.

જે અનાદિમુક્ત આપણને પ્રગટ મળ્યા હોય
તેમની સ્મૃતિ કરી ભગવાનના સ્વરૂપમાં
જોડાવું તો ધ્યાન સરસ ઠીતે થાય.

 અનાદિમુક્તએ બતાવેલી એવા નિઃસંશય
થઈ કદવી. મુક્ત વખાણો કે ન
વખાણો ખંતપૂર્વક કર્યા કદવી.

પ્રાગતા ન હોવાથી મૂર્તિમાં રાખ્યાના
આશીર્વાદ અનુભવાતા નથી.

બાપાશ્રીએ પ્રગટ થઈ વિલક્ષણા ચરિત્રો
એટલા માટે કર્યા કે બીજા જીવો આકર્ષાઈને
આવે અને મહારાજને ઓળખે.

જે સાધકને શ્રીજીમહારાજ તથા તેમના
અનાદિમુક્તની કૃપાથી પ્રભુના દિવ્ય
સ્વરૂપનો સાક્ષાત્કાર થાય છે, તે ચૈતન્ય
નિરાકારમાંથી દિવ્ય સાકાર બને છે. તે
પ્રભુના જેવો જ દિવ્ય સાકાર થઈ પ્રભુ સાથે
રસબસ લીન રહી દિવ્ય સુખ માણે છે.

સમૃદ્ધિ હોય તેમાં પોતાપણાનો ભાવ
કે અહંકાર આવવો જોઈએ નહિ.
બધું મહારાજનું જ આપેલું છે તેમ માનવું.

અનાદિમુક્ત બોલે થોડું ને કામ વધુ કરે.
તેઓ કહીને કરતાં કરીને બતાવે છે.
વાણી કરતાં વર્તન વધુ વાતો કરે.

દરેક સમય-સંજોગો અને પરિસ્થિતિમાં
અનાદિમુક્ત સમ વર્તી જાયો છે.

વિદ્યાર્થીએ ભગવાનને સંભાળીને પેપર લખવું.
મહારાજને યાદ કરી લખીએ એટલે મહારાજ
આપણી ભેળા દિવ્યભાવે ભળે અને પછી
મહારાજ જ પેપર લખે.

સર્વોપરી ભગવાન મળ્યા પછી બીજે
શ્રદ્ધા ન રાખવી.

અનાદિમુક્તના આશીર્વાદ જીવને
પાત્ર બનાવે છે.

અનાદિમુક્તની સેવા કરે તેના ઉપર
મહારાજ રાજી થાય છે.
માટે મુક્તની સેવામાં પોતાના દેહને
સુખડની જેમ ઘસી નાંખવો જોઈએ,
કેમ કે અનાદિમુક્ત દ્વારા મહારાજ
જ સેવા અંગીકાર કરે છે.

ચૈતન્ય દેહથી છૂટો પડે પછી જ
મહારાજ સાથે જગતરંગવત્ એકતા
શક્ય બને છે અને એ અનાદિમુક્ત
દ્વારા જ શક્ય બને છે.

ચૈતન્ય દિવ્ય સાકાર બને
ત્યાં દેહભાવ જાય.

સાધકને સાધનનો ભાર હોય ત્યાં સુધી
કોટિ જન્મ સુધી દાખડા કહે તો
પણ દિવ્યસુખની પ્રાપ્તિ ન થાય અને
મુક્તદશા પણ ન આવે. એ તો પ્રભુ
તથા તેમના સિદ્ધ અનાદિમુક્ત સાથે
જોડાય ત્યારે કૃપા કરીને જીવને પોતાના
સુખમાં લઈ જાય ને પૂરું કરી દે.

અંતઃશત્રુઓ તો આપણો પાત્ર થઈએ તે માટે
ભગવાને એ સેવકો મૂક્યા છે.

માયિક વસ્તુ અને દિવ્ય વસ્તુના
ગુણાધર્મો તદ્દન અલગ છે.

દરેક કાર્ય મહારાજનું સોંપેલું છે તેમ
માની કરવાથી કાર્યમાં ચોકસાઈ આવે છે.
અંતે કાર્ય નિષ્ઠાથી- નીતિપૂર્વક કરી
શકાય છે.

અનાદિમુક્તમાં દહી મહારાજ પોતે
આશીર્વાદ આપે છે. આપણે સદાય
એ આશીર્વાદમાં બેડા છીએ
એવું અનુસંધાન રાખવું.

આશીર્વાદમાં નિર્વિકલ્પ વિશ્વાસ રાખવો તો
વગર સાધને કામ પાર પડે છે.

અનાદિમુક્તની કૃપાથકી આત્મા-પરમાત્માનો
સંગ કરવાનું યથાર્થ જ્ઞાન થાય તે જ સત્સંગ.

ધ્યાન કરતાં પહેલાં અનાદિમુક્તના ગુણો
સંભારવા પછી ધ્યાન કરવું.

આપણા સૌના સર્વોપરી ગુરુ ભગવાન
સ્વામિનારાયણ છે.

દિવ્ય વસ્તુનું વર્ણન થઈ ન શકે તે
સ્વાનુભવનો વિષય છે.

મહારાજના સ્વરૂપ વિશેની ખરી સમજણ
તથા જ્ઞાન મુક્તની કૃપાથી જ આવે છે, દહે
છે અને ટકે છે.

ભગવાનને રાજી કરવાની તપશ્ચર્યારૂપી
સાધનામાં ગર્વને કોઈ સ્થાન નથી.

અનાદિમુક્ત મૂર્તિમાં રાખ્યાના આશીર્વાદ
આપે તે જીવતાં શીખવું.

મુક્ત મનુષ્યચરિત્ર કહે છે, કારણ કે તે
આપણને (જીવોને) અનુકૂળ પડે છે, માટે
કહે છે. ભગવાનનું સ્વરૂપ ઓળખાવવા
પોંતે મનુષ્ય જેવા થઈને દહે છે.

અનાદિમુક્તની જયંતી ઉજવવી
એટલે મૂર્તિના સુખમાં રહેવા જેટલા
પાત્ર બની જવું.

મહારાજના અનાદિમુક્ત સર્વે ક્રિયામાં
મહારાજના દિવ્ય સુખનો અનુભવ
કર્યા કરે છે.

ભગવાનના અનાદિમુક્ત થઈ રહેવું તે
ગુરુપૂર્ણિમાનો અંતિમ ઘ્યેય છે.

મહારાજ તો જીવના થઈને જ રહ્યા છે,
પણ જીવો પોતાની અવળાઈને લીધે
ભગવાનના થતા નથી.

મહારાજ અને મહારાજના અનાદિમુક્ત કહે
તેમ કહીએ તો ભગવાનનું સુખ મળે.

અનાદિમુક્તના વચનમાં દૃઢ વિશ્વાસ
રાખવાથી આશીર્વાદ અચૂક ફળે છે.

વ્યક્તિ ગમે તેવી ઉચ્ચ સાધન દશામાં હોય,
તો પણ તેને પતનની શક્યતા રહે છે, પરંતુ
પભુના દ્વરુપના સાક્ષાત્કારવાળા આમાં
અપવાદરૂપ છે. There is no season for a
man to be corrupt, but an enlightened
person is an exception.

પ્રાણા જેંચાઈને મૂર્તિમાં જોડાઈ જાય
એ ખરો પ્રાણાયામ છે અને ભગવાનનું
ધ્યાન કરવું એ ખરો યોગ છે.

એક જીવને મહારાજની સર્વોપરીતા
સમજાવીએ તો બ્રહ્માંડ ઉગાર્યા જેટલું
ફળ મળે છે.

 ડૉક્ટરો દરેક જાતનાં ઓપરેશન કરે છે,
પણ કોઈ ઈગો સર્જી નથી કરી શકતું.
આપણે આપણી મેળે આત્મનિરીક્ષણ દ્વારા
આપણા ઈગોની સર્જી કરી નાંખવી.
દરેક કાર્ય મહારાજ કરે છે એમ વિચારી કાર્ય
કરવાથી ઈગો સર્જી થઈ જાય છે.
અહંકાર ઓગળી જાય છે.

મહારાજના દિવ્ય સુખનો અનુભવ કરવા
અનાદિમુક્તનો જોગ કરવો.

શ્રીજીમહારાજે આપણો છેલ્લો જન્મ કરી
દીધો છે અને આપણે અનાદિમુક્ત છીએ
એ વાત હંમેશાં યાદ રાખવી.

અનાદિમુક્ત ન વિચરતા હોય ત્યાં તેમણે
કહેલી વાણી સાંભળવી એ પણ એમનો
સાક્ષાત્ સમાગમ છે.

મહોત્સવમાં અનાદિમુક્ત દ્વારા છેલ્લા
જન્મના આશીર્વાદ મહારાજ આપે છે.

ભગવાનને પામવા વાચ્યાર્થ જ્ઞાન કામનું
નથી, ત્યાં તો એક અનુભવી જ રસ્તો
બતાવી શકે છે.

પ્રભુને પ્રાર્થના કરવી ત્યાં પ્રભુ પાસે પોતાના
કરાવ રાખીને ન કરવી. કારણ કે આપણું
હિત શેમાં છે તે આપણે જાણી શકતા નથી.
માટે પ્રભુને કહેવું કે જેમાં માટે હિત હોય તે
પ્રમાણે જ કરવા કૃપા કરજો.

ભગવાનમાં વિશ્વાસ રાખી ધ્યાન કરવાથી
મલિન વિદ્યા હેરાન કરવા સમર્થ રહેતી નથી.

મૂર્તિમાં રહેવાના આશીર્વાદ બધાને
મળે તેવી પ્રાર્થના કરવી.

 મૂર્તિમાં રાખ્યાના આશીર્વાદનું અનુસંધાન
રાખવાથી હર્ષ-શોક થતો નથી.

ધ્યાન કરતાં પહેલાં અનાદિમુક્તને પ્રાર્થના
કરવી કે તમે જે સુખમાં છો તેવું અમને
પ્રાપ્ત થાય. આવી પ્રાર્થના મૂર્તિમય થઈ
જઈએ ત્યાં સુધી કર્યા કરવી.

ભગવાન જેના પર રાજી હોય તેની જ
કસોટી કરે છે. કસોટી કરનાર કોણ છે?
પછી ભલેને કરે, કસોટીમાંથી તારશે પણ
તે જ, તેવી દૃઢતા રાખવી.

ભગવાનને જેવા છે તેવા જાણનારા જ
ભગવાન કેવા છે તે કહી શકે છે.

જેને પ્રભુ મેળવવા સાધના કરવી છે
તેને માર્ગદર્શન આપવા અનાદિમુક્ત
હંમેશાં તેની સાથે જ છે.

ધ્યાન અને પ્રભુની કલ્યાણકારી
સેવાપ્રવૃત્તિ બંને સાથે કરવું, તો ક્યારેય
Monotony એકસૂરતા ન લાગે અને
જલદી પાત્રતા આવે.

મહારાજ જીવને પાત્ર કરવા અને સુખ દેવા
દુઃખ આપે છે.

મૂર્તિનું અનુસંધાન તૂટક-તૂટકમાંથી અતૂટ
થવા પછી સાક્ષાત્કાર થવો દૂર નથી.

મૂર્તિમાં રાખ્યાનું અનુસંધાન રાખવું, પરંતુ
બાદે કોઈને કહેવું નહિ.

અનાદિમુક્ત તો મૂર્તિ સિવાય કાંઈ જોતા જ
નથી. તેઓ તો મૂર્તિનું જ સુખ ભોગવે છે
અને જાણાપણું પણ એક મૂર્તિના સુખનું જ
રહે છે. તેમના દ્વારા કર્તાપણું મહારાજનું છે.

જેને દવામિનારાયણ ભગવાનનું
તત્ત્વજ્ઞાન યથાર્થ સમજાય તેને
સુખનો પાટ દહેતો નથી.

સર્વ કર્તા-હર્તા મહારાજને જાણવા.

જેને છતી દેહે મહારાજના દિવ્ય દર્શન કરવા
છે તેના માટે સરળ માર્ગ છે, ધ્યાન કરવું.

કોઈ પણ કાર્ય કરવા અનાદિમુક્તને પ્રત્યક્ષરૂપે
હાજર રહેવાની આવશ્યકતા હોતી નથી.

રાત્રે કોઈક કારણસર ઊંઘ ઊડી જાયને
નિદ્રામાંથી જાગત થઈ જવાય તો ફરી સૂતા
પહેલાં પ્રભુના સ્વરૂપનું ધ્યાન કરવું.
આ પ્રકારના લાંબા અભ્યાસથી નિદ્રા
યોગનિદ્રામાં બદલાઈ જાય છે.

કોઈની નિંદા-કૂચલી કરવી નહિ.
ભગવાનના સંબંધ સિવાયની વાતો જ્યાં
સુધી ગમે, ત્યાં સુધી જીવની કક્ષા કહેવાય.

મહારાજની દિવ્ય મૂર્તિનો સાક્ષાત્કાર એક
પળથી પણ ઓછા સમયમાં થઈ જાય છે.

મહારાજના દિવ્ય પ્રકાશ આગળ આ
લોકનો પ્રકાશ કામનો નથી.

ભગવાન પાસે સુખ જ સુખ છે. એટલે
આ દેહના દુઃખનું ગાણું ગાયા ન કરવું.
તેઓ આપણને સુખ જ આપશે.

આશીર્વાદ એ જ પ્રસાદી છે, પછી બીજી
પ્રસાદીની આવશ્યકતા રહેતી નથી.

ધ્યાન કરતાં પહેલાં અંતરને
નિર્મળ બનાવવું પડે.

અનુભવી અનાદિમુક્તના પૂર્ણ જ્ઞાન
પાસે બિનઅનુભવીનું અધૂરું જ્ઞાન
ટકી શકતું નથી.

પંચવિષયનો ઠાગ જેને ટળી ગયો હોય તેને
પ્રભુ પ્રાપ્તિ સરળ રીતે થઈ શકે.

શ્રીજીમહારાજની મૂર્તિથી જુદી જુદી જે
ભૂમિકાઓ છે તે મહારાજના સુખ આગળ
નર્ક તુલ્ય એટલે અતિ ગૌણ છે.

મહારાજ અને તેમના અનાદિમુક્તનો
પ્રાગટ્ય દિન અવરભાવની દૃષ્ટિએ
અલગ દેખાય છે, પણ છે નહિ.

મહારાજની પ્રસન્નતા-કૃપાવર્ષા હંમેશાં
તેમના અનાદિમુક્ત દ્વારા જ આપણને મળે છે.

આ લોકની ઔષધીઓથી તનનો રોગ જાય,
જ્યારે શ્રીજીમહારાજની મૂર્તિરૂપી દિવ્ય
ઔષધી દ્વારા તન, મન તથા ચૈતન્ય
બધાના રોગ દૂર થઈ જાય છે.

શ્રીજીમહારાજમાં શ્રદ્ધા અને અડગ વિશ્વાસ
રાખવાથી સુખ મળે છે.

આધ્યાત્મિક માર્ગમાં સફળતા મેળવવા
અનુભવી સંતનું માર્ગદર્શન, તેમના આશીર્વાદ
અને તેમની કૃપા અતિ આવશ્યક છે.

માન-અપમાન એ તો અનાદિમુક્ત
માટે આ લોકના શબ્દો માત્ર છે.
તેઓને એ કાંઈ સ્પર્શ કરતું નથી.

અનુભવે કદીને મહારાજનું સ્વરુપ
સમજવું જોઈએ. બુદ્ધિએ કદીને
સમજ્યા હોય તેમાં ક્ષતિ રહી જાય.

જેઓ શ્રદ્ધામાંથી ચલિત થતા નથી તેઓ
પરમપદને પામે છે.

સ્થિતિ થયા પછી જ આશીર્વાદમાં પૂર્ણ
વિશ્વાસ આવે છે.

અનાદિમુક્તના આશીર્વાદ ભલે અત્યાદે
જણાતા ન હોય અંતે જણાશે.

અંતકાળે જીવનમાં ભેગું કદેલું અને
પુસ્તકોનું જ્ઞાન કામમાં નથી આવતું
અનાદિમુક્તના વચનો જ કામ લાગે છે.

મહારાજનું દિવ્ય સુખ હર-પળે નવીન-
નવીન હોવાથી મુક્ત અનંતકાળ સુધી એ
સુખ લેતાં તૃપ્ત થતા નથી.

અનાદિમુક્ત મહારાજને પામવાનું સર્વોપરી
માધ્યમ છે. એ માધ્યમ દ્વારા જ મહારાજ
જીવોને પોતાના ધામમાં લઈ જાય છે એ
એમની અનાદિની રીત છે.

અનાદિમુક્ત મૂર્તિને પામવાની જ વાતો
કહે છે, જ્યારે બીજા શાસ્ત્રો જગતને
સુધારવાની વાતો કર્યાં કહે છે.

મૂર્તિ દેખાય કે ન દેખાય દરેક ક્રિયા મહારાજ
કહે છે એવું અનુસંધાન રાખવું.

ભગવાનની પૂજા કરવી-થાળ જમાડવો એ
બધું ભગવાનની સ્મૃતિ રહે માટે જરૂરી છે.

 જમતી વખતે મહારાજની મૂર્તિમાંથી વૃત્તિ
તોડ્યા વગર અને બહુ બોલ્યા વગર જમવું
એટલે મહારાજને જમાડવા.

અનાદિમુક્તે સંકલ્પ કરીને આપેલી
ચરણારજમાં પણ અદભુત પ્રભાવ હોય છે.

ચાર્તુમાસમાં પ્રતિભોમ ધ્યાનનું નિયમ લીધા
પછી એ નિયમ કાયમનું બની રહેવું જોઈએ.

સત્યજ્ઞાન સમજાવવા ગભરાવું નહિ.

આપણું પ્રારબ્ધ મહારાજને જાણ્યા પછી
કોઈ વાતનો શોક ન કરવો.

અંત સમય સુધી ભગવાનમાં શ્રદ્ધા રાખવી
તો ભગવાન અંતે આવીને તેડી જાય છે.

ધ્યાનના અનેક પ્રકારોમાં પ્રતિલોમપણો
ધ્યાન કરવું તે ઉત્તમ છે.

અનાદિમુક્ત કુદરતને વશ રાખી પોતાની
મરજી પ્રમાણે તેની પાસે અમલ
કરાવી શકે છે.

પ્રતિમા દ્વરૂપમાં ચિત્રામણનો ભાવ ન
લાવવો. ભગવાન તેમાં સાક્ષાત્ બિરાજે છે.

આધ્યાત્મિકરાન કોઈને એવી રીતે સમજાવવું
જોઈએ કે તેના બે ઉત્તર હોઈ શકે નહિ.

મહારાજના રાજીયામાં આવેલાનું અકસ્માતે
મૃત્યુ થાય ત્યારે તેને દુઃખ પડે એ પહેલાં જ
મહારાજ એના ચૈતન્યને ખેંચી લે છે અને
દુઃખ પડવા દેતા નથી. એવા દયાળુ છે.

છેલ્લા વર્તમાન એટલે અનાદિમુક્તની
સ્થિતિ.

મહારાજના અનાદિમુક્ત અવતારોથી ચડી
જાય તેવું સામર્થ્ય ઘરાવનારા હોય છે.

પ્રભુજીની નજીક પહોંચવાનો સરળ
ઉપાય છે અનાદિમુક્તની સેવા.

પૂર્ણ અનાદિમુક્તને આ લોકની ઋતુઓ કે
સંજોગો સ્પર્શ કરતા નથી.

ભગવાનનો માર્ગ સાવ સરળ છતાં પૂર્ણ છે.

સંકલ્પ થાય તો શ્રદ્ધામાં ખામી સમજવી.

 સત્ય બોલવામાં દાસત્યભાવ અને વિનય
ચાલ્યા જવા ન જોઈએ. દિવ્ય ખુમારી રાખવી,
અહંકાર નહિ, પણ મક્કમતા રાખી વાત કહેવી.

અનાદિમુક્ત જ્યાં પ્રગટ થયા, જ્યાં
બિરાજ્યા તે સ્થાન સદાય દિવ્ય રહે છે.
તેઓ ન હોય ત્યાં પુણ્ય એવી ને એવી જ
દિવ્યતા રહે છે. એ દિવ્ય સ્થાન
લોહચૂંબકની જેમ જીવોને આકર્ષે છે.

છેલ્લા જન્મના આહીર્વાદ મળ્યા પછી તેમાં
સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા અને દૃઢ વિશ્વાસ રાખવાથી
કામ બની જાય છે.

અનાદિમુક્તને અખંડ મહારાજના દિવ્ય
સુખની ઠંડકની અનુભૂતિ હોવાથી આ
લોકના ઠંડક આપનારા સાધનોની તેમને
આવશ્યકતા રહેતી નથી.

જે બુદ્ધિથી ભગવાન ઓળખાય
એ ઝીણી બુદ્ધિ કહેવાય.

સ્થાવર તીર્થ મુમુક્ષુઓને પાવન કહે,
અંતઃકરણને શુદ્ધ કહે, જ્યારે જંગમ
તીર્થ જે મુક્ત, તેઓ તો ચૈતન્યમાં
મૂર્તિ પ્રતિષ્ઠા કરી નાખે.

ભગવાનની કથા-વાર્તા, ઉત્સવ-સમૈયા
ભગવાનના સંબંધવાળા હોય તો સબીજ
નહિ તો નિર્બીજ.

અનાદિમુક્તને સંભારવાથી ભગવાન સહેજે
સાંભરી આવે છે.

આપણને કોઈ પણ તકલીફ થાય છે તે
આપણે મહારાજ સન્મુખ થઈએ તે માટે
પ્રસાદી આપે છે એમ સમજવું.

સ્વામિનારાયણ ધર્મ એ દરેક સંપ્રદાયનો
વિશ્વધર્મ છે.

યાત્ર જીવને અહીં તો ઘામની મૂર્તિની ઝાંખી
માત્ર કરાવે છે જેથી જીવને પંચવિષયની
આસક્તિ છૂટી જાય છે.

પ્રતિલોભ ધ્યાન કરી દેહભાવ ભૂલી મૂર્તિ
બરાબર પાકી કરી લેવી.

જે આશીર્વાદ મળ્યા છે તેનો કેફ રાખવો
આશીર્વાદ આપનાર કોણ? પછી કેફ ન રહે
તો આપણી કાચપ કહેવાય.

અનાદિમુક્તના આશીર્વાદમાં સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા
રાખવી. બધું ચલિત થાય પણ એ આશીર્વાદ
ચલિત ન થાય તેવો દૃઢ વિશ્વાસ રાખવો.

અનાદિમુક્તની સેવાથી આધ્યાત્મિક
ઉન્નતિ સહજ બને છે.

આ લોકના સુખ સમય-સંજોગોને આભાટી
છે અને ક્ષણિક છે. જ્યારે પરમાત્મા સંબંધી
સુખ શાશ્વત છે.

અનાદિમુક્તની વાત દેવતાઓને તથા
અવતારોને પણ માન્ય રાખવી પડે છે.

મૂર્તિ આકારે કામ કરવું એ મૂર્તિ આકારે
સ્થિતિ થવાનો સુલભ માર્ગ છે.

કોઈ કહે એવું આપણો કદીએ તો એનામાં
અને આપણામાં શું ફેર? એમ વિચારી દહેક
જીવ પર દયાભાવ રાખી તે જીવનું સાદું થાય
તેમ ભગવાનને પ્રાર્થના કરવી.

ભગવાનના મુખમાંથી નીકળેલી વાણીના
આંદોલનો સારાય વિશ્વમાં ગુંજે છે.
જેની પાત્રતા થાય તેને એ આંદોલનોનો
સ્પર્શ થાય છે.

સાધક તેની સાધનામાં ક્યાં અટક્યો છે તે
અનાદિમુક્ત સિવાય કોઈ કહી ન શકે.

સંકલ્પ શમાવે તે સંત અને સંકલ્પ ન થાય
તે ભગવંત કહેતાં અનાદિમુક્ત.

આ લોકના જીવો કોઈ પર દાજી થાય ત્યાં
આ લોકની કોઈ વસ્તુ આપે, જ્યાં
અનાદિમુક્ત દાજી થાય ત્યાં જીવને મૂર્તિ
આપી દે. જેની પાસે જે હોય તે આપે.

બધી જ પરિસ્થિતિમાં
પ્રભુ સ્મરણા સુખદાયક છે.

સિદ્ધદશા ત્યાટે જ પ્રાપ્ત થાય,
જ્યાટે મહારાજની મૂર્તિ નીરખતાં બીજું
કાંઈ નજરમાં ન આવે. મનમાં
કોઈ વસ્તુ દૂર નહિ.

અક્ષરધામમાં કોઈના નામો નથી ત્યાં કુક્ત
મુક્ત એવી સંજ્ઞા છે.

પ્રભુ પ્રાપ્તિના માર્ગે કોઈ પ્રલોભનો અવરોધ
ન કરે ત્યાટે જ ખરી મુમુક્ષુતા પ્રાપ્ત થાય.

શિક્ષાપત્રી અને વચનામૃત સાદી ભાષામાં
હોવા છતાં ઘણા ગહન છે.

અનાદિમુક્ત જીવોના ત્રણે કાળના
સંકલ્પો જાણો છે.

મહારાજ અને મહારાજના મુક્ત
અજાયપણાની સ્થિતિ રાખે છે. ન રાખે તો
કેટલાકની મતિ ભમી જાય.

આવરણો ભેદવા માટે પ્રાર્થના એ
શક્તિશાળી હથિયાર છે.

અનાદિમુક્ત યાણે આ લોકની કુલ્લક
વસ્તુ ન માગતા પ્રભુ પ્રાપ્તિ માટેના સાધનો
માટેનું માર્ગદર્શન, એ માટે તેમના
આશીર્વાદ- તેમનો રાજીયો માંગવા.

મૂર્તિ સિદ્ધ કરવા ખૂબ ધીરજ જોઈએ.

આપણા સંબંધમાં આવનારને મહારાજનું
તત્ત્વજ્ઞાન સમજાવવું જોઈએ.

જેને ભગવાન ભજતાં ન આવડતું હોય
તેના માટે ભગવાનની નજીક પહોંચવાનો
સૌથી સરળ માર્ગ મોટા મુક્તની સેવા છે.
સેવી કરવાથી કર્મો ઘસાય છે, ચેતનાની
ઉદ્વગતિ થાય છે, મનોવાંછિત ફળ મળે છે.

આ લોકની નજીવી ડિગ્રી મેળવવા પાછળ
વર્ષો ખર્ચો નાંખીએ છીએ, એટલા વર્ષો
ભગવાનની મૂર્તિ મેળવવામાં કાઢીએ તો
મૂર્તિ સિદ્ધ થયા વગર ન રહે.

પાત્ર થઈએ ત્યાં જ મહારાજની કૃપાવર્ષાનો
ખરો ખ્યાલ આવે.

પૂર્ણ મુક્ત દ્વારા આશીર્વાદ મળતા અશક્ય
લાગતા કાર્યો શક્ય બને છે. જેને સામાન્ય
જીવો ચમત્કારમાં લેખે છે.

 શાસ્ત્રો વાંચવાથી ભગવાન ઓળખતા નથી
ચૈતન્યમાં મૂર્તિ પઘરાવવાથી સુખ આવે છે.

અનાદિમુક્ત સાથે મહારાજ સદાય હોય છે.
આથી અનાદિમુક્તનું આતિથ્ય એટલે
મહારાજનું આતિથ્ય. માટે અનાદિમુક્ત
આપણા ઘરે આવે ત્યાં આનંદના ઉમળકા
સાથે ભાવે સહિત તેમનું સ્વાગત કરવું તે
આપણી ફરજ છે.

અનાદિમુક્તનો ખોરાક મૂર્તિનું દિવ્ય સુખ છે.

જીવનમાં જ્ઞાન ઉતાર્યું હોય તેટલું જ
બોલીએ ત્યાં સામેની વ્યક્તિના ચૈતન્ય
પર તેની અસર પડે.

જીવોને પાત્ર બનાવવા માટે મહારાજ
મુક્તો દ્વારા ઉત્સવ-સમૈયા-બ્રહ્મચરણનું
આયોજન કરાવે છે.

 અંત વખતે અનાદિમુક્તની હાજરી જીવને
ભગવાન સુધી પહોંચવામાં મદદરૂપ થાય છે.

ગમે તે શંકા કે અણસમજણ હોય તે
અનુભવી સંત થકી ઉકેલવી જેથી
આધ્યાત્મિક પ્રગતિ અવરોધાય નહિ.

મોટાપુરુષના દિવ્ય ચરિત્રો અને મનુષ્ય
લીલા બંનેને સરખા સમજી ક્યારેય પણ
મનુષ્યભાવ લાવી સંકલ્પે ચડી જવું નહિ.

આપણને જે અનાદિમુક્ત મળ્યા તેમનું
મુખ્યપણું રાખવું જોઈએ.

અક્ષરધામમાં અનંતમુક્ત મહારાજ સામું
જોઈ રહ્યા હોવા છતાં કોઈ આગળ-પાછળ
નથી. મહારાજ દરેકની સન્મુખ જ છે. તે
પરમ એકાંતિકની સ્થિતિ છે.

શાસ્ત્રોમાં કહેલા મહારાજના વચનોનો
ખરો અર્થ અનાદિમુક્ત જ કરી શકે છે.
કારણ કે તેઓ પૂર્ણ છે, સર્વસ છે.

ભગવાન આપણને શોધી, સુધારી તેમનું
સુખ ભોગવીએ તેવા પાત્ર બનાવે છે એવી
એમની કૃપા છે.

અનાદિમુક્ત ભગવાનની ઇચ્છાથી કલ્યાણ
કરવા સ્વરૂપ ધારણ કરે છે અને કલ્યાણ
કર્તા પછી સ્વરૂપ દેખાવું બંધ કરે છે.

પોતાના બધા ઠરાવ પડ્યા મૂકી મહારાજ
અને એમના અનાદિમુક્તને શરણો જઈએ તો
અનાદિમુક્તની પંક્તિમાં બેસી જવાય.

ભગવાનની કૃપાને કોઈ શરત નથી.

કૃપા સાધ્ય એટલે પછી તેમાં કાંઈ
કરવાનું જ બાકી ન રહે તેને કૃપાસાધ્ય
કહેવાય, જરૂર છે કૃત વિશ્વાસની, શ્રદ્ધાની.

અનાદિમુક્તની સમજાવવાની રીત એટલી
સચોટ હોય છે કે તેના બે ઉત્તર
હોઈ જ ન શકે.

પ્રભુ કૃપા દૃષ્ટિ કરે ત્યાં કર્મો
નાશ થઈ જાય છે.

જેમ મહારાજ સદાય પ્રગટ છે, તેમ તેમના
અનાદિમુક્ત પણ સદાય પ્રગટ જ છે.

મહારાજના એકે-એક વચનો ચૈતન્યમાં
ઉતારીને તો અનાદિમુક્તની દિવ્ય
સ્થિતિને પમાય.

મહારાજ અને અનાદિમુક્તની કૃપા મળે
ત્યાં બધા સાધનોનો અંત આવે.

બધા અવતારોના ચરિત્રો તે
મહારાજના જ છે.

અનાદિમુક્તના ગુણગાનમાં મહારાજના જ
ગુણગાન ગવાય છે.

સંબોધન કરવા જેવા તો એક ભગવાન
સ્વામિનારાયણ જ છે.

અનાદિમુક્તના વચનોમાં એવું બધું રહેલું છે
કે તે વચનોથી જીવોમાં હિંમત આવે, ધીરજ
આવે પરિસ્થિતિનો સામનો કરવાની સમજ
ને શક્તિ મુક્તોના વચનો આપે છે અને જીવ
મુસિબતોનો સામનો કરવા સજ્જ બને છે.

વૃત્તિઓ ખેંચાઈને ભગવાનમાં જોડાઈ
ન જાય ત્યાં સુધી નિરાસક્ત રહી
યોતાનું કર્તવ્ય કર્યા કરવું.

આત્યંતિક મોક્ષ માટે કુક્ત સ્વામિનારાયણ
ભગવાનના ચરિત્રોનું જ સ્મરણ કરાય,
તેમનું જ ભજન થાય અને તેમનું જ ચિંતન
મનન અને નિદિધ્યાસ થાય. બીજાનું નહિ.

સાધન ગમે-તેટલા કર્યા હોય, પણ મહારાજના
અનાદિમુક્ત મળ્યા સિવાય પ્રાપ્તિ ન થાય.

ભગવાન સ્વામિનારાયણ આત્યંતિક મોક્ષ શું
છે તે સમજાવવાને માટે પૃથ્વી પર પ્રગટ થયા.

ભગવાનના તદાકારભાવને યમાડી દે તેવા
મુક્તનો જોગ કરવો.

 ગમે તેવી પરિસ્થિતિ આવે છતાં વિશ્વાસ
દૃઢ રાખવો કે ભગવાન ક્યારેય કોઈનું ભૂકું
કરતા નથી. દરેક જીવનું સાદું જ કહે છે.

ભગવાનના અનાદિમુક્ત પાસેથી મૂર્તિ સુધી
પહોંચવાની પ્રેરણા તથા આશીર્વાદ મળે છે.

મૂર્તિમાં પહોંચવા માટે અનાદિમુક્ત એ શ્રેષ્ઠ
માધ્યમ છે. તેમની આપણા પર કૃપા ઊતરે
તે માટે પણ પુરુષાર્થ તો કરવો જ રહ્યો.

સર્વે વિદ્યા સ્વામિનારાયણ ભગવાનમાંથી જ
પ્રગટ થાય છે.

અનાદિમુક્તનું જીવન તો આદર્શ પ્રસ્થાપિત
કરવા દેખાવ માત્ર હોય છે. બાકી તેઓ તો
અખંડ દિવ્ય સુખમાં મસ્ત રહે છે.

ઉપાસના એટલે આરાઓ એક યજ્ઞ
ચૂકાય નહિ અને ભગવાન સ્વામિનારાયણ
સિવાય બીજું કાંઈ રહે નહિ. એ ઉપાસના.

ધામમાં ભગવાનને દિવ્ય વસ્ત્રો છે એ વસ્ત્રો
ભગવાનના એક યજ્ઞ અંગને ઢાંકતા નથી.
એવા દિવ્ય છે. એ અનુભવે જ ખબર પડે.

ભગવાનને એમ પ્રાર્થના કરવી કે તમારી
મરજી થાય ત્યાં પડ્યા મારા ચૈતન્યને
સંભાળી લેજો.

ભગવાનનું પ્રાગટ્ય સીમિત લોકો માટેનું
નહોતું. એ સારાયે વિશ્વ માટે હતું.

પૂર્ણ સ્થિતિને પામેલા અનાદિમુક્તને બધું
જ્ઞાન સ્વયં સ્ફુરિત હોય છે.

ભગવાન સાથે રસબસ થઈ જવાય
ત્યારે જ ભગવાનની વાણી સમજાય.

યાત્રતા પ્રાપ્ત કરવા માનસી પૂજા કરવી, તે
પૂજા અર્ધા કલાકની ન રહેતાં કાયમી થઈ
જવી જોઈએ.

અનાદિમુક્ત હોય એ સભામાં દરેકે આવવું.
મહારાજ તેમના દ્વારા આશીર્વાદ વરસાવે છે.

ધર્મશુદ્ધિ હોય ત્યાં વહીવટ શુદ્ધિ હોય જ.
વહીવટ શુદ્ધિ ધર્મશુદ્ધિ વગર શક્ય નથી.

અનાદિમુક્તની કરુણા એમાં છે કે તે દરેક
જીવને સંકલ્પ માત્રમાં કલ્યાણના હક્કદાર
બનાવી દે છે.

ઝીણી બુદ્ધિવાળા મુમુક્ષુને
અનાદિમુક્તની વિલક્ષણતા જણાય છે. એ
વિલક્ષણતાનું અનુસંધાન રાખવાથી
અંતઃકરણ નિર્મળ બને છે ને તેમાં મુક્તના
કલ્યાણકારી ગુણ આવે છે.

‘સંત જાણજો માણી મૂરતી દે, એમાં ફેર
નહિ એક રતિ દે’ એમ શ્રીજીમહારાજ
કહે છે. એનો અર્થ દવામી-સેવકભાવે
જળ-તરંગવત્ એકતા. અનાદિમુક્ત
એવા સંત છે.

મહારાજની મૂર્તિમાં રાખ્યાના આશીર્વાદનું
અનુસંધાન બરોબર દૃઢ થાય તો
હર્ષ-શોક, માન-અપમાન, રાગ-દ્વેષ,
સ્તુતિ-દુઃખ વગેરે કંઈ નડી શકે નહિ.

 અનાદિમુક્ત બિરાજતા હોય ત્યાં સમય
કાઠીને પણ તેમનો જોગ અવશ્ય કરી લેવો.

અનાદિમુક્તને અંતર્ધાન થવાપણું અને પ્રગટ
થવાપણું બધું શ્રીહરિના સંકલ્પથી જ છે.
પ્રાગટ્ય દિન અને અંતર્ધાન તે ભગવાનમાં
જોડતી લીલા જ છે. અનાદિમુક્ત કદીયે
ગર્ભવાસમાં આવતા નથી. આ તો દિવ્ય
સંકલ્પ માત્ર છે.

ભગવાનના જ આપેલા પૈસામાંથી વીસમો
ભાગ તેમને પાછો આપીએ છીએ છતાં
તેઓ રાજી થઈ આપણને અનાદિમુક્તની
પંક્તિમાં બેસાડી દે છે.

મહારાજમાં રહી મૂર્તિનું સુખ
ભોગવવાની કળા અલૌકિક છે એ
અનુભવે જ ખબર પડે.

અનાદિમુક્ત જ્યાહે મહારાજની મૂર્તિ
પ્રસાદીની કરી આપે પછી તેમાં મહારાજ
પ્રત્યક્ષ નિવાસ કરીને રહે છે.

ભગવાનને સર્વોપરી સમજવા માટે
જુદી-જુદી કક્ષાઓ, જુદી-જુદી ભૂમિકાઓ
બાજુએ મૂકી દેવી જોઈએ, એ માત્ર ચર્ચા
અને બૌદ્ધિક મનોરંજનનો વિષય બની રહે
છે. જ્યાહે અનુભવસાન થાય, ત્યાહે
નાસ્તિકપણું, શંકા-કુશંકા ટળે અને
વિવાદ માત્રનો અંત આવે.

દેહ સાજો-સમો હોય ત્યાહે જ ચૈતન્યમાં
મહારાજની મૂર્તિ પઘરાવી દેવી.

વિપરીત પરિસ્થિતિમાં પણ સંપૂર્ણ વિશ્વાસ
સાથે એક નિષ્ઠા રાખી ભગવાન ભજ્યા
કરીએ તો મુશ્કેલી રહેવા પામે નહિ.

ભંગવાન ઓળખાઈ જાય તો
પ્રારબ્ધનો અંત આવે.

Faith is a bridge to Akshardham
આપણી અને અક્ષરધામની વચ્ચે
શ્રદ્ધા એ પુલ છે.

બધામાં નિમંત્રણની રાહ જોવાય,
પરંતુ ભંગવાન મેળવવા નિમંત્રણની
રાહ ન જોવાય.

શ્રી સ્વામિનારાયણ ડિવાઈન મિશન શાને માટે ?

શ્રી સ્વામિનારાયણ ભગવાનના સર્વજીવહિતાવહ સંદેશ અનુસાર માનવજાતના શ્રેય અને પ્રેય માટે—

- (ક) સેવા-સદાવ્રતના આદર્શો અનુસાર ભેદભાવ વિના આર્થિક મૂંઝવણ અનુભવતાં ભાઈબહેનોને જરૂરી રાહત પહોંચાડવી;
- (ખ) આરોગ્યપ્રસારની માર્ગદર્શક વ્યવસ્થા અને રોગોપચારનાં સારવાર કેન્દ્રો-ઔષધાલયો સ્થાપવાં-ચલાવવાં, અગર એવું કાર્ય કરતી સંસ્થાઓને સહાયરૂપ થવું;
- (ગ) આત્મિક શાંતિ અને માનવતાની ભીનાશ રેલાવતાં મંદિરો, સત્પુરુષોનાં સ્મારકકેન્દ્રો, વગેરેનાં નિર્માણ-નિભાવ-વિકાસ કરવાં;
- (ઘ) જીવનઘડતરમાં ઉપયોગી સાહિત્ય અને કલાના વિકાસકાર્યને ઉત્તેજન આપવું;
- (ચ) સમ્યક્ અભ્યાસ માટે પુસ્તકાલય, સંગ્રહાલય, સંશોધનકેન્દ્ર સ્થાપવાં-ચલાવવાં અગર એવા એકમોને મદદરૂપ થવું,
- (છ) સર્વસમન્વય સઘાય એવાં સાંસ્કારિક અને તત્ત્વજ્ઞાનવિષયક પ્રકાશનો પ્રસિદ્ધ કરવાં અને તે વડે જનસમુદાયનો ઊર્ધ્વગામી વિકાસ સાધવામાં મદદરૂપ થવું;

અને એ રીતે :

- (૧) સમાજજીવનની આધારશિલાસમાં સદાચાર અને નીતિનાં ધોરણો બળવત્તર થાય એવી પ્રવૃત્તિઓનું આયોજન કરવું;
- (૨) સમાજમાં સંપ, એકતા અને પરસ્પર સુહૃદ્ભાવ વૃદ્ધિ પામે, વિશ્વબંધુત્વની ભાવના વિકસે અને વિસંવાદિતા દૂર થાય એવા કાર્યક્રમો આપવા;
- (૩) વિશ્વના ધર્મો અને પક્ષો વચ્ચે સંવાદિતા જળવાઈ રહે એ માટે સર્વધર્મીય પરિષદોનું આયોજન કરતા રહી આધ્યાત્મિક અને સામાજિક ઉત્કર્ષને વેગ આપવો.

આવા સુઆયોજિત કાર્યક્રમો અને પ્રવૃત્તિઓ દ્વારા પરિપૂર્ણ ભગવત્સ્વરૂપની પ્રાપ્તિ તરફ માનવસમુદાય સર્વાંગી વિકાસ પામી ગતિમાન થાય એવો મિશનનો શુભ આશય છે.

હેત કરવા જેવા એક ભગવાન
ને મૂર્તિમાં રહેનારા અનાદિમુક્ત છે.
બીજે હેત રહે તો જાણવું કે જીવમાં રોગ છે.

- પૂજયશ્રી નારાયણભાઈ